ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 27—28

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁμιλία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἀπαγγελθεῖσα ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου τῇ 29 Ἰουνίου 1928, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐπετείου τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου βράχου, τοῦ καθαγιασθέντος διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἱστάμενοι καὶ πάλιν σήμερον καὶ τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐπιτελοῦντες, ὑπὸ βαθυτάτης διακατεχόμεθα συγκινήσεως. Αἰσθανόμεθα ὅτι πληροῦται τὸ χάσμα εἴκοσι αἰώνων, ὅτι αἴρεται τὸ παραπέτασμα τῆς ἱστορίας καὶ βλέπομεν νοερῶς τὸν Παῦλον ἱστάμενον ἐν μέσῳ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ ἀγορεύοντα πρὸς τοὺς Ἀρεοπαγίτας καὶ τὸν Ἀθηναϊκὸν λαόν, ἀκούομεν δὲν μονονουχὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ μέχρις ἡμῶν ἀπηχοῦσαν τὴν «καινὴν διδαχήν», ἀποκαλύπτουσαν τὸν τέως ἄγνωστον εἰς τοὺς Ἀθηναίους Θεόν.

Ἀφανὴς καὶ ἄγνωστος εἶχεν ἔλθει εἰς Ἀθήνας ὁ Παῦλος, ἐντελῶς ξένος πρὸς τὴν ἑστίαν ταύτην τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ καὶ τῆς φιλοσοφίας. Παρ' ὅλην τὴν παρακμήν της ἡ ἔνδοξος πόλις τοῦ φωτὸς διέσωζε τὸ ἀρχαῖον πνευματικὸν μεγαλεῖον. Παρὰ τὰς γενομένας ὑπὸ τῶν ρωμαίων διαρπαγὰς ἀτιμήτων καλλιστευμάτων τῆς τέχνης, θαυμάσια μνημεῖα ἐκόσμουν πᾶσαν αὐτῆς γωνίαν. Ἡ Ἀκρόπολις ὑψοῦτο μεγαλοπρεπής, θαῦμα τέχνης καὶ πολιτισμοῦ. Ὁ Παῦλος κατάπληκτος εἶδε τὸ πλῆθος τῶν βωμῶν καὶ τῶν ἀγαλμάτων τῶν ψευδῶν θεῶν. Αἱ Ἀθῆναι ἦσαν πόλις «κατείδωλος». Η ψυχὴ τοῦ Παύλου παρωξύνθη καὶ ἐταράχθη ἐπὶ τῇ θέᾳ των, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐλάτρευον τοὺς ψευδεῖς Θεοὺς καὶ ἔκυπτον πρὸ τῶν ἀγαλμάτων. Ἀλλὰ μετὰ παραμυθίας ὁ Ἀπόστολος εἶδε καὶ βωμόν, φέροντα ἐπιγραφὴν «*Ἀγνώστῳ θεῷ*». Οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ ἄλλοι ἀλλαχοῦ ἔπραττον, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν ἐκ τῆς μυθολογίας γνωστῶν θεῶν, ἵδρυσαν ἐν Ἀθήναις καὶ βωμὸν εἰς ἄγνωστον θεον, ὅπως ἔχωσιν αὐτὸν εὐμενῆ.

Ὁ Παῦλος, ὑπὸ ἐνθέου ζήλου κατεχόμενος πρὸς μετάδοσιν τῆς ἀληθείας, ἐσκέφθη νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀχρησιμοποίητον τὸ γεγονὸς τοῦτο. Ἀνεζήτησε τὴν ἰουδαϊκὴν Συναγωγὴν ἐν τῇ πόλει καὶ ταύτην κατέστησεν ἀφετηρίαν τοῦ κηρύγματός του, ὁμιλήσας τὸ πρῶτον πρὸς ἀνθρώπους μᾶλλον προπαρασκευασμένους διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ἐκήρυττε. Διότι εἰς τὴν Συναγωγὴν μετέβαινον καὶ οἱ προσήλυτοι Ἕλληνες. Κατὰ τὸ παράδειγμα δὲ τοῦ Σωκράτους περιερχόμενος τὴν Ἀγορὰν τῆς πόλεως προὐκάλεσε συζητήσεις ἐπὶ τῶν κηρυττομένων ὑπ αὐτοῦ θρησκευτικῶν ἀληθειῶν. Αἱ συζητήσεις ἐγνώσθησαν εἰς εὐρύτερον κύκλον, παρ' ὅλην δὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Παύλου, ὡς καὶ οἱ παλαιότεροι, ἀλλὰ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ξένοι ***«εἰς οὐδὲν ἕτερον ηὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον»***. Ὁ Παῦλος ἐδίδασκε νέα τινὰ καὶ ξενίζοντα, προκαλοῦντα ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐν ὅμως σημεῖον τῆς «καινῆς διδαχῆς» ταύτης, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἣν ὁ Παῦλος ἐκήρυσσε, μετὰ δυσφορίας ἠκούσθη ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν καὶ Ἐπικουρείων φιλοσόφων, τῶν ἀποκρουόντων τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ τέως ἄγνωστος Παῦλος προὐκάλει τὴν πάγκοινον προσοχὴν τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ἄλλοι μὲν περιφρονητικῶς περὶ αὐτοῦ ὡς σπερμολόγου ἐξεφράζοντο, ἄλλοι δ' ἐθεώρουν αὐτὸν διδάσκαλον ξένων θεῶν, καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενον. Τέλος ὡδήγησαν αὐτὸν ἐπὶ τὸν Ἄρειον Πάγον, εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὅπου συνῆλθον ὄχι μόνον οἱ Ἀρεοπαγῖται, ἀλλὰ καὶ λαὸς πολύς, ἐκ περιεργείας μᾶλλον, ὅπως ἀκούσωσι νέον τι παρὰ τοῦ ξένου διδασκάλου.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἱστορίᾳ χιλιετηρίδων, δὲν ὑπῆρξε γεγονὸς δυνάμενον νὰ παραβληθῇ, κατὰ τὴν σημασίαν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπακολουθήματα, πρὸς τὸ ἐπιτελεσθὲν κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἵστατο ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ φιλοσόφων πεφυσιωμένων ἐπὶ τῇ σοφίᾳ των, ἐν μέσῳ κοινωνίας ἐγκαυχωμένης ἐπὶ τῷ πολιτισμῷ αὐτῆς, ἵστατο ξένος αὐτὸς Ἰουδαῖος, ἀντιπρόσωπος καταφρονουμένου ἔθνους ἐν μέσῳ Ἑλλήνων, ἁπλοῦς Ταρσεὺς σκηνοποιὸς ἐν μέσῳ πλουσίων καὶ εὐγενῶν, ἀμαθὴς νομιζόμενος ἐν μέσῳ ἀριστοκρατῶν τοῦ πνεύματος. Πρὸ τῆς διανοίας τοῦ Ἀποστόλου, ἀτενίζοντος τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν Ἀθηναϊκὸν λαόν, ἠδύνατο κατὰ τὰς ἱερὰς ἐκείνας στιγμὰς νὰ παρελάσῃ ὁλόκληρον τὸ ἱστορικὸν παρελθὸν καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἔνδοξος σταδιοδρομία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἡ ἐν μέσῳ αὐτοῦ ἀνάδειξις τῶν μεγάλων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν, ὧν τὰ συγγράμματα καλῶς ἐγίνωσκε καὶ οἵτινες μάτην ἠγωνίσθησαν ν' ἀνεύρωσι τὴν περὶ Θεοῦ ἀλήθειαν.

Ἀλλ' ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος, ὑπεράνω πάσης ἐπιγείου δόξης καὶ σοφίας διατελῶν, κατείχετο ὅλος

ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἣν ἦλθε νὰ κηρύξῃ. Καὶ ὑψῶν τὴν φωνήν του ὁ θεόληπτος Διδάσκαλος «***Ἄνδρες Ἀθηναῖοι***», ἀνακράζει, «***κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ***». Συναρπάζει οὕτω τὸ ἀκροατήριον καὶ προκαλεῖ τὴν συμπάθειάν του, διὰ τῆς τόσον προσφιλοῦς προσφωνήσεως, τῆς λίαν γνωρίμου ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, καὶ διὰ τοῦ ἐπαίνου τῆς πανθομολογουμένης εὐσεβείας τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ τὸν ἔπαινον τοῦτον δικαιολογῶν ὁ Ἀπόστολος προσέθηκεν ὅτι διερχόμενος τὴν πόλιν καὶ παρατηρῶν τὰ μνημεῖα τῆς λατρείας των εἶδε καὶ τὸν βωμὸν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Ἀγνώστῳ θεῷ». Ὁ Παῦλος χρησιμοποιεῖ τὸ γεγονὸς τοῦτο ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸν ἀληθῆ Θεόν, ὅν τῷ ὄντι ἠγνόουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἵτινες διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ βωμοῦ ἐκείνου καὶ διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφῆς ἐμαρτύρουν ὅτι παρεδέχοντο τὴν ὕπαρξιν καί τινων θείων πραγμάτων ἐκτὸς τῆς λατρείας των κειμένων. «***Ὃ οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε***, προσέθηκε, ***τοῦτο ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν***». Αὐτὸ τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζητε, τὸ λατρεύετε, αὐτὸ σᾶς καθιστῶ γνωστὸν καὶ περὶ αὐτοῦ σᾶς διδάσκω. Ὡς νὰ ἔλεγε, δὲν εἶμαι σπερματολόγος καὶ εἰσηγητὴς ξένων δαιμονίων, ὥς τινες μεταξὺ ὑμῶν ἰσχυρίσθησαν. Ὁ Θεός, τὸν ὁποῖον κηρύττω, δὲν σᾶς εἶναι ξένος διότι τὸν λατρεύετε χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε. Εἶναι ὁ δημιουργὸς καὶ κύριος οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὅστις δὲν κατοικεῖ εἰς ναοὺς χειροποιήτους καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐξυπηρετῆται ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων· αὐτὸς ζωοποιεῖ τὰ πάντα.

Συνεχίζων τὴν θαυμασίαν δημηγορίαν του ὁ Ἀπόστολος καὶ τὴν καθόλου ἱστορίαν ἐπισκοπῶν, ἐδίδαξεν ὅτι ὁ Θεὸς ὡς δημιουργὸς τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τεθέντος ἀνθρώπου, ἐξ οὗ πάντα τὰ ἔθνη παρήχθησαν, καθώρισεν ὅρια τῆς ἐπὶ γῆς κατοικίας καὶ δράσεως ἑκάστου αὐτῶν καὶ ἀφῆκεν αὐτὰ νὰ εὕρωσιν αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον. Ὡς ἐν σκότει εὑρισκόμενα ἐζήτησαν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ψηλαφήσωσι καὶ εὕρωσιν αὐτόν, καίτοι δὲν ὑπάρχει μακρὰν ἑνὸς ἑκάστου ἀνθρώπου, «***ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμὲν***» ὡς καὶ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ποιηταί, ἐννοῶν τὸν Ἄρατον καὶ τὸν Κλεάνθην, εἶπον: «Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν». Δὲν πρέπει λοιπόν, προσέθηκεν ὁ Παῦλος, γένος ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ, ἐξ αὐτοῦ προερχόμενοι, νὰ νομίζωμεν ὅτι εἶναι δυνατὸν οὗτος, τὸ ἀπόλυτον Πνεῦμα, νὰ παρασταθῇ διὰ τῶν χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν ἢ λιθίνων ἀγαλμάτων ἢ ἄλλου τινὸς χαράγματος τέχνης καὶ δι' ἐπινοήσεως ἀνθρώπου. Ὁ ἀληθὴς δὲ Θεός, «***τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδών***», ἀποκαλύπτεται ἤδη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, προσκαλεῖ αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, διότι θὰ κρίνῃ δικαίως ἐν ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ τὴν οἰκουμένην ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ, τεκμήριον τούτου παρασχὼν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ταῦτα λέγων διετύπου τὴν μεγίστην χριστιανικὴν ἀλήθειαν, τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ ὅλου πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς νέας θρησκείας. Ἦτο μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων «μάρτυς τῆς ἀναστάσεως» τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἀνθρώπων σταυρωθέντος Χριστοῦ, ὃν καὶ αὐτὸς ἑώρακε (Α΄. Κορ. 9,1) καὶ παρ' οὗ ἐκλήθη εἰς τὸ κήρυγμα ὡς «σκεῦος ἐκλογῆς». Μετά τινα χρόνον ἔγραφε πρὸς τοὺς Κορινθίους «***εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν***» (Α΄. Κορ. 15,14). Περὶ τῆς ἀναστάσεως ἐδίδασκεν ὁ Ἀπόστολος ὡς περὶ ἀναντιρρήτου γεγονότος, διότι εἶδε, πορευόμενος εἰς Δαμασκόν, τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Χριστόν, ἀλλ' οἱ φιλόσοφοι ἀπέκρουον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἀποστέργοντες τὴν ἁπλότητα τῆς διδασκαλίας καὶ ζητοῦντες ὑπεροχὴν λόγου καὶ σοφίαν, καθ' ὃν τρόπον οἱ Ἰουδαῖοι ἐζήτουν θαύματα. Ὁ δὲ Ἀπόστολος ἔγραφεν «ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας· ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖα αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστόν, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Α΄. Κορ. 1,22 24). Ἀληθῶς «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνῃ τοὺς σοφούς» (1,27 . Μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ οἱ σοφοὶ τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς οὓς ὡμίλει ὁ μέγας Ἀπόστολος.

Ἀκούσαντες οὗτοι ἀνάστασιν νεκρῶν διέκοψαν τὸν Ἀπόστολον. Καὶ οἱ μὲν ἐχλεύαζον αὐτόν, οἱ δὲ ἔλεγον ὅτι θ' ἀκούσωσιν αὐτοῦ περὶ τούτου καὶ πάλιν «***Οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν***». Ἀλλὰ τὸ κήρυγμά του δὲν ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος· ὁ ῥιφθεὶς σπόρος ἐκαρποφόρησε, διότι, κατὰ τὴν πληροφορίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, εἰς ὃν ὀφείλομεν τὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος, «***τινὲς ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ*** (τῷ Παύλῳ) ***ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς***» (Πραξ. 17, 34). Αἱ ἐκφράσεις αὗται τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ δηλοῦσιν ὅτι ἱκανοὶ ὑπῆρξαν οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύσαντες, ὀνομαστὶ δὲ γνωρίζομεν ἐξ αὐτῶν τὸν Διονύσιον, ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ ἀρχόντων τῆς πόλεως, ὡς καὶ τὴν πρώτην Ἀθηναίαν χριστιανὴν Δάμαριν. Αἱ βάσεις τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν ἐτέθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου καὶ ἡ νέα ἀληθὴς θρησκεία ἐγκαθιδρύθη ὁριστικῶς ἐν τῇ ἐνδόξῳ πόλει.

Ἀλλ' ὁ Ἀπ. Παῦλος δὲν ἐκήρυξε μόνον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Τὸ κήρυγμά του ἀπηυθύνετο πρὸς ἅπαντα τὸν Ἑλληνισμόν, πρὸς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην. Ὁ βράχος τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπῆρξε τὸ ἐπισημότερον βῆμά του. Ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τῆς πολυθεΐας ὁ μέγας ἀντιπρόσωπος τῆς νέας θρησκείας ἀνεδείχθη κατ' ἐξοχὴν «διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν» καὶ διεκήρυξε τὸ τέλος τῆς ψευδοῦς θρησκείας. Διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Παύλου παρήρχετο ὁ παλαιὸς καὶ ἤρχετο ὁ νέος κόσμος, παρήγετο νέα κατάστασις. Δὲν θὰ ἐβράδυνε παρὰ τὸν βράχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, ὡς Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, νὰ ἱδρύσῃ τὸν πρῶτον χριστιανικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ὡσαύτως δὲν θὰ ἐβράδυνεν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἄγαλμα τῆς προμάχου Ἀθηνᾶς ν' ἀντικατασταθῇ ἡ

ἱερὰ εἰκὼν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναγίας «Ἀθηνιώτισσας», καὶ ὁ Παρθενὼν νὰ μεταβληθῇ εἰς ναὸν χριστιανικόν. Ἀπὸ τοῦ Σουνίου δὲν θὰ ἐφαίνετο ἡ λογχη τῆς Παλλάδος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ τίμιος Σταυρός, ἐπισκιάζων το ἔνδοξον ἄστυ. Ὅ,τι δ' ἐγένετο ἐν Ἀθήναις ἐπανελαμβάνετο πανταχοῦ τοῦ κοσμου. Ὁ Παῦλος ἐσάλπισεν ἀπὸ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν χαραυγὴν νέας ἐποχῆς τῆς παγκοσμίου ἱστορίας καὶ ριζικὴν τοῦ κόσμου μεταβολην. Ταυτης δὲ ὄργανον ἔμελλε νὰ χρησιμευσῃ ὁ Ἑλληνισμός Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὰ ἑλληνικα γράμματα, ἡ φιλοσοφια καὶ ὁ πολιτισμὸς καθόλου διετέθησαν, κατὰ τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ, εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Παῦλος ἑλληνιστι ἐκήρυξε πρὶν ἢ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ιερουσαλὴμ και ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Τρῳάδι, ἐν Φιλίπποις, ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν Βεροίᾳ, βραδυτερον ἐν Κορίνθῳ, τῇ τότε πρωτευούσῃ πόλει της Ἑλλάδος, ἐν ᾗ ἔμελλε να παραμείνῃ επὶ μακρόν, καὶ ἐν Ἐφέσῳ και ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ. Τὸ φῶς τὸ ἀληθινον επελαμπεν ἤδη ἐπὶ τὸν εν σκοτει καὶ σκιᾷ θανάτου εὑρισκομενον Ἑλληνισμόν, ἵνα καὶ αὐτὸς σωθῇ καὶ νεαν προσφέρῃ ὑπηρεσιαν εἰς τὸν λοιπον κόσμον. Εἰς την ἐπίλυσιν τῶν προκληθέντων δια τοῦ Χριστιανισμοῦ μεγάλων ζητημάτων ἐχρησιμοποιήθησαν πᾶσαι αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἑλληνικαι Θεολογικαὶ Σχολαι πολλαχοῦ ἱδρύθησαν, μεγαλοι Θεολόγοι καὶ συγγραφεῖς ἕλληνες ανεφάνησαν, Σύνοδοι Τοπικαὶ και Οἰκουμενικαι συνεκροτήθησαν, νέα ἑλληνικη γλῶσσα διεπλάσθη, ἡ ποίησις και ἡ τέχνη ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς λατρειαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Το ἱστορικὸν θαῦμα τῆς ἀναβιώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου δια τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦτο ἤδη συντετελεσμένον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐκηρυξεν ἀπο τοῦ Ἀρείου Παγου. Ὁ Ἑλληνισμὸς ὁ διεσπασμένος καὶ ὑπόδουλος εἰς τοὺς ἀπηνεῖς Ρωμαίους δυνάστας, ἀναγεννηθείς, εἰσῆλθεν εἰς νέαν ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν, μεγαλας ἀνακτήσας πνευματικὰς δυνάμεις. Ἡνώθη δια τῆς νέας θρησκείας εἰς μίαν ἀπέραντον κοινωνιαν, τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πρώτην φοραν δι' αὐτῆς μετα τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν λαῶν ἀπήρτισεν ἓν ὅλον. Δὲν ὑπῆρξε δὲ μόνον πνευματικὴ ἡ ἀναβιωσις αὐτοῦ. Διοτι, ἕνεκα θαυμαστῆς συνδρομῆς τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων, ἅς παρήγαγεν ὁ Χριστιανισμός, μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ καταρρέον ρωμαϊκὸν Κράτος μετεσχηματίσθη ἐν Βυζαντίῳ εἰς Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατοριαν, μεγίστην ἐπιτελέσασαν ἱστορικὴν ἀποστολὴν διὰ τὸν Χριστιανισμόν.

Ὁ Παῦλος, ὁ μέγας ἡμῶν Διδάσκαλος, καλεῖ ἡμᾶς σήμερον κατα τὴν ἐπέτειον τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀρειου Πάγου κηρύγματός του, ν' ἀναμετρήσωμεν τὴν ὑψίστην αὐτοῦ σημασίαν καὶ νὰ ενστερνισθῶμεν τὴν ὑψήγορον διδασκαλίαν του, δι' ἧς κατέστησε γνωστὸν τὸν ἄγνωστον εἰς τοὺς προγόνους μας ἀληθινὸν Θεόν. Καὶ προσευχόμενοι ἐν εὐλαβείᾳ πρὸς τὸν βράχον τοῦτον, ὡς πρὸς ἱερὸν χριστιανικὸν προσκύνημα, ἂς ἀποδεικνύωμεν δι' ἔργων ὅτι ὄντως γινώσκομεν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἄς φανῶμεν ἄξιοι τοῦ Ἀποστόλου καὶ Διδασκάλου ἡμῶν, τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν διεκδηλοῦντες δι' ἔργων ἀγαθῶν. Τηροῦντες τὰς ὑποθήκας αὐτοῦ, ἂς μιμώμεθα αὐτὸν καθὼς ἐκεῖνος ἐμιμεῖτο τὸν Χριστόν, ἂς ἐπιδιώκωμεν ὅ,τι ἐκεῖνος ηὔχετο πρὸς τοὺς χριστιανούς, ἵνα ἡ ἀγάπη ἡμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν ἐπιγνώσει καὶ πάσῃ αἰσθήσει, εἰς τὸ δοκιμάζειν ἡμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ὦμεν εἰλικρινεῖς και ἀπρόσκοπτοι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, πεπληρωμένοι καρπὸν δικαιοσύνης, τὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ (Φιλιπ. 1,9 11). Ἀμήν.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΡΩΣΑ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία πάντοτε εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Βεβαίως τὸ κύριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ κατὰ Χριστὸν μόρφωσις καὶ διάπλασις τῶν ἀνθρώπων· εἶνε ἡ σωτηρία αὐτῶν διὰ τῆς θείας χάριτος καὶ διδασκαλίας. «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ» (Ματθ. ς', 33). Ἡ ἀληθὴς μόρφωσις τῶν ἀνθρώπων εἶνε μεγίστη ὑπηρεσία εἰς τὴν κοινωνίαν, διότι ἔχουν ἀγάπην καὶ εἰρήνην καὶ ἀμοιβαίως βοηθοῦνται καὶ προοδεύουν. Ἄνευ τῆς Χρ)κῆς ταύτης μορφωσεως καὶ τῆς Χρ)κῆς ἀγάπης ἀναπτύσσεται ἀμοιβαία δυσπιστία καὶ μῖσος· ἀναπτύσσεται τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτερου, ὡς λέγεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ περὶ τοῦ Ἰσμαήλ. «Αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπὶ πάντας καὶ αἱ χεῖρες πάντων ἐπ' αὐτὸν» (Γεν. ΙϚ'. 12).

Ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων καὶ ἐθνικῶν, ὡς εἰργάσθη ἐπὶ τόσους αἰῶνας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καθ' οὕς, ἐν μέσῳ ἀπαραδειγματίστων διωγμῶν, διετήρησε τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν, ἐνίσχυσε πολλαχῶς τὰ Σχολεῖα ἢ καὶ συνέστησεν· ἀνήγειρε Φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ Ταμεῖα ἐλεῶν καί, ἐν γένει εἰπεῖν, ἀπέβη ὁ καλλίρρους ποταμός, ὅστις κατήρδευσε τὰς ἀγόνους καὶ ξηρὰς πεδιάδας. Πάντες ἀνομολογοῦν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέβη ἡ κιβωτὸς τοῦ Ἔθνους καὶ ὅτι ἀναρίθμητοι κληρικοί, ἀγωνισθέντες, ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ Ἔθνους. Οἱ Χριστιανοὶ εὕρισκον παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν, αὐτὴν τὴν σωτηρίαν των εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν ὅμως τοῦ Ἔθνους ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία δὲν εἰργάσθη, ὡς ἔδει, διότι ἡ Πολιτεία περιώρισεν αὐτὴν εἰς καθαρῶς Ἐκ)κὰ πράγματα καὶ διὰ νόμων ἀφήρεσε καὶ αὐτὴν τὴν διοίκησιν τῶν Ἐκ)κῶν κτημάτων καὶ χρημάτων. Ἡ Πολιτεία ἐθεώρησεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει μόνον διὰ τὰς τυπικὰς ὑποχρεώσεις τῶν Χριστιανῶν καὶ διὰ

τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ μορφώσῃ κληρικοὺς ἀξίους τῆς μεγάλης των ἀποστολῆς ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων τῆς κοινωνίας. Τὰ ἔσοδα τῶν Ἱ. Ναῶν, πρὸ τοῦ νόμου περὶ Ἐνοριῶν, διηυθύνοντο ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Δημάρχων, οἵτινες διώριζον τοὺς Ἐπιτρόπους· πολλαχοῦ δὲ οἱ Δήμαρχοι ἱεροσύλως ἐδαπάνων χάριν τοῦ κόμματος ἢ τῶν ἐκλογῶν. Αἱ δὲ Ἱ. Μοναί, αἵτινες ἀπέβησαν τὸ ἄσυλον τῶν τυραννουμένων καὶ πνευματικαὶ ἑστίαι, διηυθύνοντο ὑπὸ τῶν ἰσχυόντων. Οἱ δὲ Ἐπίσκοποι, παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, δὲν εἶχον κἂν γνῶσιν τῶν συμβαινόντων.

Οὕτω δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπτυχθῇ συστηματικὴ φιλανθρωπία ἢ ἄλλη κοινωφελὴς ἐργασία, ἐφ' ὅσον οἱ Ἐπίσκοποι ἦσαν μόνον διὰ τὰς κηδείας καὶ τὰ μνημόσυνα. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία εἰργάθη διδάσκουσα καὶ προτρέπουσα εἰς φιλανθρωπίαν καὶ κοινωφελῆ ἔργα τοὺς Χριστιανούς. Πολλοὶ δὲ Ἐπίσκοποι ἢ ἀνήγειρον φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα ἢ ἐνίσχυον ἄλλα διὰ παραινέσεων καὶ ἐκ τῆς ἰδίας των περιουσίας. Ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης Πατρῶν καὶ Ἠλείας Κύριλλος (Χαιρωνίδης) ἀνήγειρε Πτωχοκομεῖον ἐν Πάτραις καὶ ἀφῆκεν οὐκ ὀλίγα πρὸς ἔκδοσιν Θεολογικῶν συγγραμμάτων καὶ τοιαῦτα ἐξεδόθησαν τῶν ἀοιδίμων Ἐμμ. Ζολώτα καὶ Γ. Δέρβου, καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ πρῴην Λαρίσσης Δωρόθεος (Σχολάριος) ἀφῆκε πρὸς ἵδρυσιν κοινωφελῶν Καταστημάτων καὶ Σχολείων, ὥς καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὥς καὶ ἄλλοι.

Πολλοὶ τῶν Ἱεραρχῶν κατώρθωσαν νὰ οἰκοδομηθοῦν οἰκήματα, ὥς ἃ νὰ παραμένῃ ὁ ἑκάστοτε Ἱεράρχης, διότι ἡ πολιτεία δὲν παρέχει δι' ἐνοίκιον, ὥς παρέχει διὰ τοὺς Νομάρχας κτλ. καὶ ἀναγκάζεται οὗτος νὰ ἐνοικιάζῃ ἐξ ἰδίων οἴκημα καὶ νὰ ἔχῃ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Οὕτω ᾠκοδομήθη ἀξιοπρεπὲς οἴκημα ἐν Σύρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σύρου καὶ Τήνου Ἀλεξάνδρου (Λυκούργου), ἐν Πάτραις ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροθέου (Μητροπούλου), δαπανήσαντος ἐκ τῶν οἰκονομιῶν του, καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ καὶ δὴ τελευταῖον. Μεγάλην δὲ κοινωφελῆ καὶ ἄλλην δρᾶσιν ἀνέπτυξεν ὁ μεγαλοπράγμων ἀοίδιμος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανὸς (Καλλιγᾶς) ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ Ἀθήναις, ἔνθα ᾠκοδόμησε Συνοδικὸν καὶ Μητροπολιτικὸν μέγαρον, ὥς καὶ τὴν Βαλλιάνειον Ἱερατικὴν Σχολήν, καταληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ χρησιμεύουσαν ὥς Σχολὴν Χωροφυλακῆς. Θὰ ἔπραττε δὲ περισσότερα, ἂν μὴ προώρως ἀπήρχετο εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς.

Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἐργάζεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Μητροπολιτῶν καὶ ἱερέων εἰς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ κοινωφελῆ. Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Μητροπόλεις ἱδρύθησαν, ἄνευ βοηθείας τῆς Πολιτείας, Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες, φροντίζουσαι, κατὰ τὸ ἐνόν, εἰς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν καὶ εἰς ἵδρυσιν Νοσοκομείων ὥς ἐν Λεωνιδίῳ τῆς Κυνουρίας καὶ Καλάμαις, ὅπου ἀνεπτύχθη σπουδαία ἐργασία φιλανθρωπική. Ἐν Τρικκάλοις, Καρδίτσῃ, Χαλκίδι καὶ ἀλλαχοῦ οἱ δραστήριοι Ἱεράρχαι ἀνακουφίζουν τοὺς ἐν φυλακαῖς διὰ παροχῆς βοηθημάτων καὶ παρηγόρου διδασκαλίας. Ἀλλὰ κυρίως μεγάλη φιλανθρωπικὴ ἐργασία ἀνεπτύχθη τελευταῖον ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλως καὶ διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης, τῶν ἀσύλων τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Πειραιεῖ κ. τ λ.

Ἡ Ἐκκλησία, ἐκ τοῦ περιφερομένου δίσκου ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς, βοηθεῖ τὸν Οἶκον τῶν Τυφλῶν, τὴν Ἀντιφθισικὴν Ἑταιρείαν, ἄλλα κοινωφελῆ ἱδρύματα, ὥς καὶ αὐτὴν τὴν χειμαζομένην Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεσολύμων.

Οὐδὲ πρέπει νὰ παραλείψωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἄνευ βοηθείας τῆς Πολιτείας, ᾠκοδόμησε πανταχοῦ Ἱ. Ναοὺς δι' ἐράνων καὶ συνδρομῆς τῶν ἐνοριτῶν καὶ δὴ τελευταῖον τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀποδημούντων. Ἐὰν δὲ ἐγίνετο καλλιτέρα διαρρύθμισις τοῦ περὶ ἐνοριῶν Νόμου καὶ εἶχεν ἐποπτείαν περισσοτέραν καὶ πλέον ἐνεργὸν ὁ Ἐπίσκοπος, θὰ ἐγίνοντο περισσότερα κοινωφελῆ ἔργα, ὥς Σχολεῖα ἐν τοῖς χωρίοις κ τ.λ.

Δὲν ἀναγράφομεν ὅσα ἡ Ἐκκλησία κοινωφελῆ ἔργα ἔπραξεν ἐν ταῖς νέαις χώραις καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Μ. Ἀσίας, πολλαχῶς ἀνεκούφισε τοὺς καταφυγόντας ἐν αὐταῖς πρόσφυγας. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐν Θεσ)νίκῃ, ὅπου εὑρισκόμην κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, εἰργάσθη δραστηρίως καὶ εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν προσέφευγον πάντες, εὑρίσκοντες παρηγορίαν καὶ βοήθειαν.

Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ πράξῃ πλείονα καὶ νὰ ἐργασθῇ. Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀφεθῇ ἐλευθέρα καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἐφημερίους εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους καὶ ἱκανούς, διότι οἱ ἐφημέριοι δύνανται, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ διάπλασιν τῶν χριστιανῶν καὶ εἰς ἔργα φιλανθρωπίας. Οἱ σημερινοὶ ἐφημέριοι, ἰδίᾳ ἐν τοῖς χωρίοις, ἀγωνίζονται τὸν δυσχερῆ ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐργάζονται εἰς τὰ κτήματά των ἢ εἰς ξένα τοιαῦτα, ὥς ἁπλοῖ ἐργάται. Πολλαχοῦ δὲ οἱ Ἐπίτροποι καθυστεροῦν καὶ αὐτὸν τὸν γλίσχρον μισθὸν ἐκ τοῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ. Οἱ Ἐφημέριοι εἶνε δυστυχεῖς· δὲν ἔχουν

τὸν χρόνον νὰ σκεφθοῦν καὶ ἐργασθοῦν εἰς γενικώτερα καὶ ὑψηλότερα ἔργα· τὶ λέγω; εἰς αὐτὴν τὴν μελέτην τοῦ θείου νόμου καὶ βιβλίων πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ τελειωτέραν μόρφωσιν.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΗΜΕΡΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ

Κατ' ἀπομίμησιν ἴσως τῆς πράξεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἥτις κατ' ἐξοχὴν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἐδέχετο εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα τοὺς φωτιζομένους καὶ μετ' αὐτῶν διακαινήσιμον ἑβδομάδα διήρχετο, καὶ ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως ἀπασχολεῖται κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς μὲ τὴν διὰ τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης εἴσοδον μελῶν αὐτῆς εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου.

Εὐθὺς δηλονότι μετὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, δι' ἧς οἱ πνευματοφόροι Ἀπόστολοι τὴν τοῦ Θεοῦ ἐνεχειρίσθησαν ἐξουσίαν, ἀθρόαι λαμβάνουσι χώραν χειροτονίαι κατὰ τὰς ἐφεξῆς Κυριακὰς (ἡ πρώτη μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν Κυριακὴ λέγεται Κυριακὴ τῆς Ἁγ. Τριάδος) καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν 11 Ἰουνίου, μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Ἡ σημασία τὴν ὁποίαν ἡ ἐν λόγῳ Ἐκκλησία ἀποδίδει εἰς τὰ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τελούμενα εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ὑγιᾶ περὶ τοῦ κλήρου καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἰδέαν της καὶ διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρας ἄγει ἑορτὰς καὶ ὁλοκλήρους ἀφιεροῖ πρὸς τοῦτο ἡμέρας τὰς λεγομένας «ember days». Καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν Ἱερωσύνην χωροῦντες προπαρασκευάζονται κατ' αὐτὰς καταλλήλως διὰ νηστείας κ.λ.π., ἡ δ' Ἐκκλησία καὶ ὁ πιστὸς αὐτῆς λαὸς προσεύχεται ὑπὲρ αὐτῶν (Πράξ. ιβ΄, 5).

Σημειωτέον ὅτι καὶ κατὰ τρεῖς ἄλλας ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται ὑπὲρ τῶν διὰ τὴν Ἱερωσύνην προευτρεπιζομένων. Τρεῖς μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου) ἡμέρας, τρεῖς πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ τρεῖς μετὰ τὴν Α΄. Κυριακὴν τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Ἐκ τῆς ἡμετέρας Σχολῆς περὶ τοὺς 15 πτυχιοῦχοι θέλουσιν εἰσέλθει εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, λυποῦμαι δὲ διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταχωρηθῇ ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἐκκλησίας» λεπτομερὴς περιγραφὴ τῶν κατ' αὐτούς. Ἐδοκιμάσθησαν, ἐξητάσθησαν, ἐδιδάχθησαν ἰδιαιτέρως, δὲν ἀφέθησαν οὐδὲ στιγμὴν ἥσυχοι. Ὡμίλησαν πρὸ αὐτῶν Ἐπίσκοποι, Καθηγηταί, Ἱεραπόστολοι, Μοναχοί. Ἐθίγησαν αἱ λεπτότεραι χορδαὶ τῶν καρδιῶν των· τοῖς παρεστάθη μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὸ ἀνοιγόμενον πρὸ αὐτῶν στάδιον καὶ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὸ ὑψηλὸν ἔργον ἐφόδια. Ἰδιαιτέρως ζωηρὰ ὑπῆρξεν ἡ κίνησις καὶ εἰς τὰ μέγαρα καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἐπισκοπῆς Φιλαδελφείας, ὅπου συγκεντρωμένοι οἱ ὑποψήφιοι ἐλάμβανον τὴν τελειωτικὴν παρὰ τοῦ ὑπευθύνου Ἐπισκόπου κατήχησιν, ἐξητάζοντο καὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐζήτουν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

Ὡς ἀκρογωνιαῖος δὲ λίθος πάντων τούτων ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων καὶ συγκινητικώτατον ἐγκύκλιον γράμμα τοῦ Κοσμήτορος τῆς Σχολῆς Αἰδ. Dros George Bartlett «πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ἐκκλησίας», τὰ ζῶντα δηλαδὴ μέλη αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἀκούουσι τὴν φωνὴν αὐτῆς καὶ μετὰ προθυμίας συναντιλαμβάνονται αὐτῆς.

Ἰδοὺ τί ἐν περιλήψει ὁ Αἰδ. Κοσμήτωρ ἔλεγεν: Ἐπὶ σειρὰν ἤδη ἐτῶν σᾶς παρακαλοῦμεν ἐκ μέρους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως ἐνθυμῆσθε μεθ' ἡμῶν τὰς «ember days», τὰς ἡμέρας δηλαδὴ ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐπιτάσσει νὰ προσευχώμεθα δι' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ κληθῶσιν εἰς τὴν ὑπουργίαν Αὐτῆς.

Εἶναι ἀνάγκη, καὶ κατεπείγουσα ἀνάγκη, ἵνα ἡ Ἐκκλησία κινηθῇ. Πολλοὶ κληρικοὶ ζητοῦνται καὶ ζητοῦνται τώρα. Ζητοῦνται ἄνθρωποι μεγαλυτέρων ἀκόμη χαρισμάτων καὶ δυνάμεως. Πεποίθαμεν δὲ ὅτι προσεχῶς θὰ ἔχωμεν τοιούτους, ἀκριβῶς καθὼς ἡ Ἐκκλησία σπουδαίως ἐπιθυμεῖ αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦτο σθεναρῶς ἀποφασίζομεν νὰ ἐφοδιάσωμεν αὐτοὺς μὲ τὴν ἐξάσκησιν, ἡ ὁποία θέλει προσαρμόσει αὐτοὺς κάλλιστα εἰς τὴν ἐργασίαν των καὶ διδάξει αὐτοὺς παραδειγματικῶς τὴν ὑψηλὴν ἀξίαν τῆς Ἱερωσύνης ὡς ἑνὸς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐπαγγέλματος. Κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἔχομεν μεγαλύτερον ἀριθμόν, ἂν καὶ οὐχὶ πολὺ μεγαλύτερον, πεπροικισμένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὑπισχνούμενοι πραγματικὴν ὠφέλειαν εἰς τὴν ἱερὰν διακονίαν,αἱ δὲ νεώτεραι τάξεις ὑπισχνοῦνται ἡμῖν ἔτι περισσότερα...Πιστεύομεν ὅτι διαρκῶς ἀναπτύσσεται ἡ σημειωθεῖσα ἤδη αὔξησις εἴς τε τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας ἡμῶν. ἀλλὰ πρὸς διατήρησιν ἀμφοτέρων πρέπει νὰ ἐνισχυθῶσιν αἱ χεῖρες ἡμῶν διὰ τῶν προσευχῶν, τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀδυνατοῦμεν νὰ κατασκευάσωμεν πλίνθους ἄνευ ἀχύρων . . .

Τῆς κατωτέρω προσευχῆς γίνεται διηνεκὴς χρῆσις κατὰ τὰς καθημερινὰς Ἀκολουθίας ἡμῶν. Θὰ εἴμε-

θα δὲ ηὐχαριστημένοι ἂν αἰσθανθῶμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς ἠθέλετε κάμει τὴν κεντρικὴν αὐτῆς αἴτησιν ἰδικήν σας. «Ὦ πανάγαθε Πάτερ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ διὰ τοῦ εὐλογητοῦ Σου Υἱοῦ ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς χεῖρας θνητῶν τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ποιμαντορίαν τῶν ψυχῶν. Παράσχου, ἵνα, ἡμεῖς οἱ μεγάλως τολμῶντες νὰ ἀναλάβωμεν τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑπούργημα, δυνηθῶμεν μεθ' ὑπομονῆς νὰ προπαρασκευάσωμεν ἑαυτοὺς κατά τε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ εἰς εἰς τὸ ἑξῆς πιστῶς νὰ ἐπιτελῶμεν αὐτό, τῇ βοηθείᾳ καὶ τῷ παραδείγματι Αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ Σου, Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν».

Philadelphia, Divinity School.

† Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο "ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ,, ΚΑΙ Η ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΑΝΟΗΣΙΑ

Ἐὰν προσεκτικῶς ἐγκύψωμεν εἰς τὰς κυρίας θέσεις τῆς ἀγνωστικῆς ἐξελίξεως, θὰ συναντήσωμεν πανταχοῦ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας αἱ δυσκολίαι τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἀντικαθίστανται ὑπὸ δυσκολιῶν ἀσυγκρίτως ἀνυπερβλητοτέρων.

Ὁ Romanes, πραγματευόμενος περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ὑπὲρ τῆς ἐξελίξεως τῶν ἐνοργάνων ὄντων δεδομένων, ἀνέφερε, σὺν ἄλλοις, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἀποδεκτὴ ἡ ὕπαρξις λογικοῦ σχεδίου ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἐὰν κατωρθοῦτο ν' ἀποδειχθῇ ἡ ***αἰφνιδία*** δημιουργία τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν, ἤτοι ἡ ἀπότομος αὐτῶν παραγωγὴ κατὰ τὴν μᾶλλον σύνθετον μορφήν των.

Ἀποδίδει λοιπὸν ὁ Romanes μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ***αἰφνιδίου*** ἐν τῇ δημιουργίᾳ. Ἀλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι προφανῶς ἐπιτηδεύεται μία σκόπιμος ἄγνοια ἁπλουστάτων πραγμάτων. Διότι ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν γίνεται βαθμιαία προσαρμογή, ἥτις νὰ μὴ σύγκηται ἐξ ***αἰφνιδίων*** μεταβολῶν. Τί σημαίνει «μεταβολὴ» ὀργάνου τινὸς ἢ ὀργανισμοῦ, εἰ μὴ σειρὰν πραγματικῶν, δῆλα δὴ ὡρισμένων καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἀναγκαίως αἰφνιδίων μεταβολῶν ἐν τοῖς ἀρχικοῖς κυττάροις καὶ ἱστοῖς, ἐξ ὧν τὸ ἐν λόγῳ ὄργανον ἢ ὁ ὀργανισμὸς σύγκειται; Εἶνε ἀδύνατον νὰ νοηθῇ κυριολεκτικῶς βαθμιαία προσαρμογὴ πρὸς τὸ περιβάλλον. Πλὴν τούτου ὅμως, ἐὰν ἦνε ἀπαραίτητον διὰ τὸν ὀργανισμόν, ὡς τὶ ὅλον, νὰ ἀρυσθῇ ὠφέλειάν τινα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν τοιούτων μεταβολῶν, ἀνάγκη ὅπως ἑκάστη αὐτῶν, ὁσονδήποτε ἀσήμαντος καὶ ἂν ἦνε, ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸν σκοπόν της. Ἐκτὸς τούτου, ἀπαιτεῖται καὶ εἶδός τι συνεργατικῆς συναρμογῆς τοῦ ὅλου πλήθους καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μικροσκοπικωτάτων μεταβολῶν· διότι, ἄλλως, ὡς ἀποτέλεσμα θὰ προκύψῃ οὐχὶ βῆμα πρὸς τὰ πρόσω ἐν τῇ ὀργανικῇ ἐξελίξει, ἀλλὰ πλήρης σύγχυσις καὶ ἀταξία. Ἐξ ἄλλου δὲ δὲν ἀπαιτεῖται καὶ μεγάλη ὀξύνοια διὰ νὰ νοηθῇ τὸ ἄτοπον σφαλερὸν τῆς παραπομπῆς εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ***αἰφνιδίου*** ὡς εἰς ἐπαρκὲς κριτήριον τῆς ἐν τῇ φύσει ὑπάρξεως λογικοῦ σχεδίου. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἁπλοῦν ξύλινον κιβωτίδιον εἶνε δυνατὸν νὰ συναρμολογηθῇ ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπόδειξις ἐκδηλώσεως ἐκτάκτου διανοητικότητος. Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἐξ ἴσου σφάλμα νὰ νομισθῇ, ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ συνθέτου μηχανισμοῦ ἑνὸς χρονομέτρου, εἰς τὴν συναρμολόγησιν τοῦ ὁποίου δεξιὸς τεχνίτης ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ μῆνας ὁλοκλήρους, θὰ ἀπῄτει ὀλιγωτέραν συμμετοχὴν νοῦ διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη συνετελέσθη, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ προσυλληφθέντος σκοποῦ, κατὰ τρόπον πολὺ βραδύτερον. Δὲν ἀπαιτεῖται, προφανῶς, σοφία μεγαλειτέρα τῆς ἁπλῆς παιδικῆς ἀντιλήψεως διὰ νὰ ἐννοηθῶσιν αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν εἶνε συγκριτὰ πρὸς ἄλληλα ὁ χρόνος καὶ ἡ ἰδέα, διότι εἶνε ἑτερογενεῖς ἔννοιαι. Ἡ ταχύτης τῆς πραγματοποιήσεως καὶ ὁ σκοπὸς οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσι πρὸς ἄλληλα· ἡ βραδύτης τῆς πραγματοποιήσεως οὐδὲν λέγει οὔτε περὶ παρουσίας, οὔτε περὶ ἀπουσίας νοῦ ἐν τῇ διαμέσῳ ἐξεργασίᾳ. Καὶ ἐνταῦθα λοιπὸν ἀρνοῦνται τὴν ὕπαρξιν δυνάμεων, αἵτινες φυσικῶς καὶ ἀναγκαίως ἀνήκουσιν εἰς τὸν Θεῖον Νοῦν, διὰ πασῶν δὲ τῶν ἰδιοτήτων τῆς θεότητος προικίζεται μία ὅλως τάχα τυχαία ὑποθετικῶν ἀτόμων συνάντησις.

Ὁ τελολογικὸς συλλογισμὸς ὑπὸ πολλῶν καὶ σήμερον ἀκόμη καταγελᾶται ὡς λίαν ἀφελὴς ἔκφρασις ἀγροίκως ἀνθρωπομορφικῆς περὶ τῆς δημιουργίας ἀντιλήψεως. Οἱ εἰρωνικοὶ κριτικοὶ αὐτοῦ λέγουσιν ὅτι ἐν τῷ συλλογισμῷ τούτῳ ὁ Θεὸς παριστάνεται ὡς «γιγαντιαῖός τις ξυλουργός». Ἀλλ' ὀλίγη τις σκέψις ἀρκεῖ ἵνα νοηθῇ ὅτι οἱ οὕτω ἐκφραζόμενοι δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς. Ἀνεξαρτήτως ἔτι τοῦ ζητήματος περὶ τῆς ἀξίας καὶ ἀξιοπρεπείας τῆς ἐπιστήμης ἐκείνης, ἡ ὁποία δύναται νὰ προτείνῃ καθαρῶς μηχανικὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ δύναμις, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν προμνημονευθεῖσαν εἰρωνικὴν φράσιν, βασίζεται ἐπὶ ψευδοῦς ὅλως προϋποθέσεως. Ἐὰν κρίνωμεν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰδικῆς μας πείρας, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μέχρι τοῦ νῦν οὐδεὶς ξυλουργὸς εὑρέθη

ἀκόμη εἰς θέσιν οὔτε ὁ ἴδιος ἐξ ἑαυτοῦ νὰ παραγάγῃ τὸ διὰ τὴν ἐργασίαν του κατάλληλον ὑλικόν, οὔτε νὰ προσδώσῃ εἰς τοῦτο τὴν ἱκανότητα νὰ παρασκευασθῇ ἄνευ τῆς ἰδικῆς του βοηθείας. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἡ εἰρωνικὴ αὕτη φράσις περὶ τοῦ «γιγαντιαίου ξυλουργοῦ» ἀποδεικνύει παρὰ πολλά Δ ὅτι βεβαίως πᾶς ξυλουργὸς οὕτως ἢ ἄλλως εἶνε πεποικισμένος μὲ νοῦν καὶ παρουσιάζεται ὡς πρόσωπον μεθ' ὡρισμένων ἰδιοτήτων. Ἐὰν ὁ Σπένσερ συγκατατεθῇ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν προσωπικότητα ὡς ἰδιότητας τοῦ Δημιουργοῦ τῆς φύσεως, παύει ἀφ' ἑαυτῆς πᾶσα διαφωνία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἡ δῆθεν δυσκολία τοῦ «γιγαντιαίου ξυλουργοῦ» δὲν εἶνε μηδὲν πρὸ τῆς κολοσσιαίας ἀνοησίας τῆς ἀγνωστικῆς ἐξελίξεως;

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Η΄

ΠΡΟΣ ΠΡΟΛΗΨΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὁμιλοῦντες ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περὶ τοῦ συστήματος τῶν «Ἀναμορφωτικῶν Σχολείων» ἐπεφυλάχθημεν νὰ θίξωμεν ἐν τῷ παρόντι ἀπὸ γενικωτέρας ἐπόψεως τὸ ζήτημα τῆς προλήψεως τῆς ἀλητείας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, δηλώσαντες κατ' ἐπανάληψιν ὅτι, παρ' ὅλην τὴν γενομένην ἀρίστην ἀπαρχήν, αἱ σημεριναὶ ἀνάγκαι εἶναι περισσότεραι πάντως τῶν μέχρι σήμερον πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος τούτου ἐφαρμοζομένων μέτρων.

Εἰδικῶς ἀπό τινος ἀσχολούμενοι εἰς τὴν μελέτην τῶν διαφερόντων καὶ τῶν συνηθειῶν τῶν νέων τῶν ἐργαζομένων ἰδίως τάξεων, ἔχομεν ἤδη παρατηρήσει ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς ἀπασχολεῖ σοβαρῶς καὶ δωδεκαετῆ μόλις μειράκια, τῶν ὁποίων πλεῖστα, παρ' ὅλην τὴν ἐξαντλητικὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, παρακολουθοῦσι μέχρι καὶ τῆς 11ης ἐνίοτε νυκτερινῆς μαθήματα σχολικά, διὰ νὰ δυνηθῶσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν ἔμφυτον δίψαν τῆς μαθήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ν' ἀποκτήσωσιν ἓν ἐπὶ πλέον ἐφόδιον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ βιοποριστικοῦ των σταδίου. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ πάμπολλοι ἄλλοι παῖδες, καὶ ἔφηβοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι εἴτε δι' ἔλλειψιν τῆς ἀπαιτουμένης καθοδηγήσεως, εἴτε καὶ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως κακῶν παραδειγμάτων, ἐν ᾧ δὲν δύνανται νὰ σταθεροποιήσωσι τὴν θέσιν των εἰς τά, εἰς ἃ ἐργάζονται καταστήματα, δὲν φροντίζουσιν, ἐξ ἄλλου, οὔτε διὰ τὴν ἀνάλογον ἐπαγγελματικήν των μόρφωσιν, οὔτε διὰ τὴν γραμματικὴν ἐκπαίδευσίν των. Ἄλλοτε πάλιν συμβαίνει ὥστε νέοι καθ' ὅλα πρόθυμοι διὰ τὰ γράμματα καὶ διακαῶς ἐπιθυμοῦντες νὰ τύχωσιν εὐρυτέρας μορφώσεως, νὰ εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἐργάζωνται ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀπαραιτήτων χρηματικῶν μέσων, ὡς ἐκ τούτου δὲ νὰ ἐργάζωνται μετά τινος πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνέμενέ τις νὰ συναντήσῃ μεταξὺ νέων τοιαύτης ἡλικίας. Ἑκάστη τῶν κατηγοριῶν τούτων ἐγκλείει καὶ ἰδιαιτέρους κινδύνους διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν εἰς αὐτὰς ἀνηκουσῶν νεαρῶν ὑπάρξεων καὶ ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας μερίμνης καὶ προσοχῆς. Περιττὸν δὲ βεβαίως καὶ νὰ ὑπομνησθῇ κἂν ὁ ἐκ τῶν ἀπροστατεύτων καὶ ἀέργων ἀνηλίκων κίνδυνος καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς εἰδικωτέρας περὶ τούτων προνοίας, εἰς τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν τὰ ὑπάρχοντα ἱδρύματα νὰ ἐπαρκέσωσι, σήμερον ἰδίως, μετὰ τὰς μεταπολεμικὰς συμφοράς.

Ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὴν θετικωτέραν πρόληψιν τοῦ ἐκ τῶν ἀπροστατεύτων καὶ ἀέργων παίδων καὶ ἐφήβων κοινωνικοῦ κινδύνου, εἶναι ἡ ἐπέκτασις, ὡς ὑπηνίχθημεν ἤδη, τοῦ δικτύου τῶν «Συλλόγων ἐξευρέσεως ἐργασίας» καὶ ἡ συστηματικωτέρα ἐφαρμογὴ τῆς περισυλλογῆς τῶν ἀλητευόντων, ἐξυπακούουσα πάντως καὶ τὴν ὕπαρξιν ἀναλόγου ἀριθμοῦ «ἀναμορφωτικῶν σχολείων». Διὰ τὴν πρόληψιν ὅμως τοῦ κινδύνου, ὅστις ὑπάρχει εἰς τὰς προεκτεθείσας περιπτώσεις τῶν ἐργαζομένων ἀνηλίκων, κινδύνου μᾶλλον ὑπούλου καὶ ἀφανοῦς, τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει ἐντελῶς διάφορον ὄψιν. Χρειαζόμεθα δηλ. τὸ περιβάλλον, τὸ ὁποῖον θ' ἀσκήσῃ τὴν ἀνάλογον ἐπὶ τῶν νέων τούτων ἐπίδρασιν καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἀντίδρασιν κατὰ τῶν ὁπωσδήποτε φθοροποιῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἀφθονοῦσι μὲν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῇ σημερινῇ, εὑρίσκουσι δὲ πάντοτε εὐάλωτον τὴν βιοπαλαίουσαν νεανικὴν ψυχὴν ὡς ἔχοντα ὡς πρώτιστον σύμμαχον τὴν ἐξημμένην τῶν νέων φαντασίαν. Ἡ ἀνάγκη τῆς καταλλήλου ψυχαγωγίας τῶν νέων τούτων, τῆς διεγέρσεως διαφερόντων ἰδανικωτέρων, καθὼς καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς συστηματικωτέρας παρακολουθήσεως τῆς ἐν γένει προόδου των καὶ τῶν ψυχολογικῶν των μεταβολῶν ἀποτελοῦσι δύο κεντρικὰ σημεῖα, περὶ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ στραφῇ ἡ πρωτοβουλία τῶν ἐπιθυμούντων ὁριστικῶς νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν δημιουργίαν πολιτῶν ἀξίων τῶν σημερινῶν ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων τῆς Χώρας.

Ἡ κατάλληλος ψυχαγωγία τῶν ἐργαζομένων παίδων καὶ ἐφήβων, ἀνταποκρινομένη εἰς ἔμφυτον ἀνάγκην τῆς νεανικῆς ψυχῆς, παρέχει τὸ ἄριστον καὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον διὰ τὴν περαιτέρω ἐπ' αὐτῆς μορφωτικὴν ἐργασίαν, ὅπως, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένον ὅτι ψυχαγωγίαι ἀντιπαιδαγωγικαὶ ἀποτελοῦσι πολλάκις τὴν βάσιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ἀκατάσχετον τὴν ὁρμὴν πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν χαράν, ἁρπάζει ὅ,τι εὑρίσκει προχειρότερον καὶ εἰς ἀντίδρασιν κατὰ τῆς ψυχικῆς κοπώσεως, τὴν ὁποίαν τῷ προξενεῖ ἡ ἐργασία τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν πιέζεται ἡ ὁρμὴ αὕτη κατὰ τρόπον ὄχι πολὺ φυσικόν, προτιμᾷ νὰ δαπανήσῃ τὴν Κυριακήν του εἰς ὅ,τι δήποτε θὰ δύναται

ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του τὴν φροντίδα τῆς ἐργασίας καὶ τὴν πειθαρχίαν τοῦ καταστήματος. Ἡ φύσει δὲ ῥέπουσα πρὸς τὰς περιπετείας καὶ ὁπωσδήποτε περισσότερον διασκεδαστικὸν εὑρίσκουσα τὸ ἀπηγορευμένον νεανικὴ φαντασία ῥίπτεται ἀκατασχέτως εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν μᾶλλον ἀντιπαιδαγωγικῶν κινηματογραφικῶν παραστάσεων, ἢ εἰς τὴν μίμησιν τῶν ἀπολαύσεων τῶν ἐνηλικωτέρων, ἢ οὐχὶ σπανίως, εἰς τὰ μᾶλλον ἀκατονόμαστα μέσα τῆς ἐπιδιώξεως ὀλιγολέπτου, φευγαλέας καὶ φαινομενικῆς ἡδονῆς. Πολλάκις μάλιστα πάντα ταῦτα συμβαδίζουσιν, ἢ τὸ ἓν γίνεται ἀποτέλεσμα τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ καταστροφὴ εἶναι ὁλοσχερής· ἡ ὑγεία τῶν νέων τούτων κινδυνεύει, ἡ ψυχικὴ των ἀντοχὴ ἐξασθενεῖ, αἱ παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἀποκτῶσι δι' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἀποτελοῦσιν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐργασίαν των, τὸ προϊὸν τῆς ἑβδομαδιαίας ἐργασίας ἐνίοτε δαπανᾶται ὁλόκληρον τὴν Κυριακήν, ἐὰν δ' οἱ οἰκεῖοι διατυπώσωσιν ἀντιρρήσεις ἢ παράπονα κατὰ τῆς σπατάλης, ἀκολουθοῦσι φρικταί, πράγματι, οἰκογενειακαὶ σκηναί, τὰς ὁποίας δυστυχεῖς μητέρες μᾶς διηγήθησαν μετὰ δακρύων· ἡ εἰρήνη τοῦ οἴκου φυγαδεύεται, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ νέου πρὸς τὸν οἶκον ἐκπίπτει, καὶ τὸ τελευταῖον ἔρεισμα τῆς ἠθικότητος ἑνὸς νέου, εὑρισκομένου μόλις εἰς τὰ πρῶτα ἀσταθῆ βήματα τῆς ζωῆς του, ἐξαλείφεται βαθμηδόν.

Ἴσως τὰ πράγματα φαίνονται τραγικώτερα τοῦ πραγματικοῦ, ἴσως δὲ νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἄνθρωποι προτιμῶντες νὰ ἐπαναπαύωνται εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλα βαδίζουν κατ' εὐχήν· ἡ πικρὰ ὅμως ἀλήθεια, δυστυχῶς, εἶναι ὅτι καὶ κατ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς καθημερινάς, μετὰ τὴν λῆξιν τῶν νυκτερινῶν μαθημάτων τῶν διαφόρων σχολῶν ἢ κατὰ τὰ διαλείμματα αὐτῶν, δὲν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία διὰ ν' ἀντιληφθῇ τις τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ ἔλλειψις παρακολουθήσεως τῶν ἀπείρων τούτων μικρῶν βιοπαλαιστῶν. Οὗτοι, παρ' ὅλην τὴν ἔμφυτον φιλοτιμίαν καὶ τὴν ὄρεξιν πρὸς κίνησιν καὶ ἔντιμον ζωήν, μυοῦνται, δυστυχῶς, κατὰ τὰς ὥρας ταύτας, ὑπὸ τῶν μᾶλλον προκεχωρημένων εἰς τὴν θήραν τῆς εὐκόλου ἡδονῆς. Εὑρέθημεν πολλάκις καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ φίλοι ἄλλοι καὶ συνεργάται εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ παρακολουθήσωμεν σμήνη νεαρῶν βιοπαλαιστῶν ἀσχημονούντων παντοιοτρόπως κατὰ τὰς ὥρας ταύτας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ δὲν ἐτολμήσαμεν νὰ παρατηρήσωμεν οὐδὲ λέξιν, διότι ἠδύνατο εὐκόλως τὸ ἐνδιαφέρον μας νὰ παρεξηγηθῇ καὶ νὰ προκαλέσῃ εἰς βάρος μας σκηνάς.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν λέγοντες ταῦτα νὰ γενικεύσωμεν ἀπολύτως τὸ ζήτημα καὶ ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ὕπαρξιν στοιχείων μεταξὺ τοῦ κύκλου αὐτῶν τούτων τῶν κινδυνευόντων ἀντιδρώντων ἐσωτερικῶς κατὰ τῆς ἐφ' ἑαυτῶν ἐπιδράσεως τῶν κακῶν τῶν συντρόφων παραδειγμάτων, διατί ὅμως ν' ἀποκρύψωμεν ὅτι καὶ οὗτοι πολλάκις ἀναγκάζονται—ὡς οἱ ἴδιοι μᾶς ὡμολόγησαν ἐπανειλημμένως εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἐκμυστηρεύσεις, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν μελέτην ἡμῶν προκαλοῦμεν—νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τῶν συναδέλφων των, φοβούμενοι τοὺς χλευασμοὺς καὶ τὰς ὕβρεις αὐτῶν; Δὲν ὑπάρχει ὀδυνηρότερον πρᾶγμα, διὰ ψυχὴν ἀνθρώπων ἐργαζομένων ὑπὲρ τῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν ταύτην παιδιῶν καθ' ὅλα ἀξίων ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπισχνουμένων τὰ βέλτιστα διὰ τὸ μέλλον· καὶ αὐτὰ ἀκόμη δὲν δύνανται ν' ἀντισταθοῦν εἰς τὸν πειρασμόν!

Κάλλιστον μέσον εἶνε ἡ μέχρις ὡρισμένης ἡλικίας ἀπαγόρευσις τῆς φοιτήσεως τῶν παιδίων εἰς κινηματογράφους καὶ ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ νόμου λογοκρισία τῶν ταινιῶν. Ἐρωτᾶται ὅμως ἂν πράγματι τηρῆται ἡ ἀπαγόρευσις, ἂν πράγματι ἐφαρμόζεται ἡ λογοκρισία καὶ ποῖον σκοπὸν τότε ἐξυπηρετοῦν ὡρισμένα κινηματογραφικὰ κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτῶσι κατὰ προτίμησιν παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ἐργαζόμενα, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιτηρήσεως, ἄνευ οὐδενὸς προληπτικοῦ μέσου, κινηματογραφικὰ κέντρα, τῶν ὁποίων ἓν πρὸ ἐτῶν ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τόσων παιδιῶν τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχον ζητήσει ἐκεῖ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν θεαμάτων τῆς ὀθόνης; Ἐρωτᾶται, ἐὰν εἶναι ἀρκεταὶ μόναι αἱ ἀπαγορεύσεις διὰ τὴν ἄρσιν καὶ τὴν πρόληψιν τοῦ κακοῦ καὶ ἂν γίνεται θετικωτέρα τις ἐργασία πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται εἰς τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν ψυχὴν διὰ τῆς στερήσεως τῶν μέσων τῆς διασκεδάσεως καὶ τῆς ἀναψυχῆς.

Εὐτυχῶς ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρεῖται ζωηρὰ ὁπωσοῦν κίνησις περὶ τὸν ἀθλητισμόν, κίνησις ἡ ὁποία κατορθώνει νέους πολλοὺς νὰ ἑλκύῃ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου, εἰς τὴν ἄσκησιν καὶ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς νίκης εἰς τοὺς ἑκάστοτε ὀργανωμένους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, εἶναι δὲ πάντως εὐοίωνον σημεῖον τὸ γεγονὸς τῆς δημιουργίας εἰδικῆς κρατικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν παρακολούθησιν καὶ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἔργου τῆς οὕτω κληθείσης «ἐθνικῆς φυσικῆς ἀγωγῆς». Φοβούμεθα ὅμως ὅτι καὶ ἐν τούτῳ δὲν ἀποφεύγομεν τὰ κακά, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ πᾶσα κατάχρησις καὶ πᾶσα μονομερὴς εἰς ὅ,τι δήποτε προσήλωσις, καταντῶσα ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ νὰ παράγῃ ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκομένων ἀποτελέσματα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ νὰ ἐμπνέῃ ψύχωσίν τινα εἰς τοὺς μονομερῶς ἀσχολουμένους ἐπιβλαβῆ εἰς τὸν ὅλον ψυχικὸν βίον τῶν νέων καὶ εἰς τὴν ἐν γένει ἐκδήλωσιν τῆς δραστηριότητος αὐτῶν. Καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει χρειάζεται ἀνάλογος ἐργασία, ἡ ὁποία θὰ προλάβῃ μὲν τὰ κακὰ ταῦτα, θὰ χρησιμοποιήσῃ δὲ τὴν πρὸς τὴν νίκην καὶ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν πρὸς τὴν κίνησιν ὁρμὴν τῶν νέων ὥστε ἀντὶ βαναύσων καὶ ἐγωϊστῶν ποδοσφαιριστῶν, πυγμάχων κλπ. νὰ παιδαγωγηθῶσι πράγματι νέοι συνδυάζοντες μετὰ τῆς σωματικῆς ῥώμης καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς. Καὶ ἐνταῦθα ἐρωτᾶται, ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ τι συστηματικώτερον καὶ σκοπι-

μώτερον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἀνθρώπων ἐμπνεομένων πράγματι ἀπὸ ἀνώτερα ἰδανικὰ καὶ ἱκανῶν καθ' ὅλα εἰς τὴν γνωριμίαν τῆς παιδικῆς καὶ τῆς νεανικῆς ψυχῆς.

Ἀλλὰ διατί νὰ ἐπεκταθῶμεν περισσότερον εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀπαιτουμένης ψυχαγωγίας τῶν ἐργαζομένων ἰδίως νέων καὶ παιδιῶν, ἀφ' οὗ πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι μία σοβαρωτέρα μελέτη τῆς καταστάσεως δύναται ἀσφαλῶς νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς πράγματι πονοῦντας διὰ τὴν κατάστασιν περὶ τῆς δημιουργίας τῶν ἀπαραιτήτων κέντρων, ἐν τοῖς ὁποίοις θὰ ἐξευρίσκωνται ἑκάστοτε τὰ προσφορώτερα πρὸς παιδαγωγικὴν ψυχαγωγίαν μέσα καὶ θὰ διεξάγηται ὁλόκληρος ἡ ἐργασία, ἡ ὁποία χρειάζεται διὰ τὴν ἀπὸ γενικωτέρας μορφωτικῆς ἐπόψεως ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ψυχαγωγίας ταύτης;

Τί γνωρίζουσιν οἱ γονεῖς περὶ τῆς ἔξω τοῦ οἴκου συμπεριφορᾶς τῶν τέκνων των; Τί γνωρίζουσιν οἱ διδάσκαλοι τῶν νυκτερινῶν σχολῶν περὶ τῆς ἐν ταῖς ἄλλαις σχέσεσιν αὐτῶν διαγωγῆς καὶ προόδου τῶν μαθητῶν των; Τί γνωρίζουσιν οἱ προϊστάμενοι τῶν διαφόρων ἐργαστηρίων καὶ καταστημάτων περὶ τοῦ ἐν γένει ἤθους καὶ τῆς ἔξω τοῦ καταστήματος ζωῆς τῶν ὑπαλλήλων των; Πόσον ἐνδιεφέρθησαν πάντες οὗτοι οἱ παράγοντες διὰ νὰ συντονίσωσι τὰς ἐνεργείας των ἀμοιβαίως διαφωτιζόμενοι καὶ ἀμοιβαίως ἐνισχυόμενοι ἐν τῇ παρακολουθήσει καὶ τῇ καθοδηγήσῃ τῶν εἰς αὐτοὺς ἐμπεπιστευμένων νεαρῶν τῆς κοινωνίας βλαστῶν; Τί ἔγινε μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς παραρακολουθήσεως τῶν νέων τούτων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἰδίως ὥρας καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας των; Τί γίνεται παρ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς ἐπαγγελματικῆς καθοδηγήσεως τῶν νέων καὶ τοῦ καταλλήλου διαφωτισμοῦ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων; Καὶ ἔπειτα παραπονούμεθα διότι οἱ νέοι μας δὲν ἔχουν ἰδανικά, δὲν εἶναι σταθεροὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματός των, εἶναι πολλάκις ἀπαισιόδοξοι καὶ καταβεβλημένοι ψυχικῶς, εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς, γίνονται ἀσθενικοὶ καὶ καταντοῦν εἰς τὰ νοσοκομεῖα, ἢ ἀλητεύουν καὶ καταντοῦν εἰς τὰς φυλακάς!

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅσα ὁμιλοῦντες περὶ τῆς κρατικῆς πρωτοβουλίας εἴπομεν οὐδένα ὀργανισμὸν καὶ οὐδεμίαν τάξιν ἐπιθυμοῦμεν νὰ θίξωμεν ἰδιαιτέρως. Ἐκφράζομεν ἁπλῶς τὸν ἐνδόμυχον πόνον, τὸν ὁποῖον προξενεῖ εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς μελετητοῦ ἡ ἰδέα ὅτι ἀκούονται πολλάκις τόσον θαυμάσιοι λόγοι, γίνονται τόσον ὑπέροχοι ἀγορεύσεις ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς καὶ τονίζονται τόσον πικραὶ ἱερεμιάδες διὰ τὴν ἔλλειψιν κοινωνικῆς προνοίας καὶ ὅμως τίποτε δὲν γίνεται, διότι ὁ καθεὶς ἀναμένει τὸν ἄλλον νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἀρχήν! Ἐλλείπει ἡ ὄρεξις πρὸς συνεννόησιν, ἐλλείπει φαίνεται ἡ ἀπαιτουμένη θέρμη. Ἆρά γε, ἐὰν γίνῃ ποτὲ ἡ ἀρχή, δὲν θὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἐνδιαφερομένων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν σοφωτέρας ἐμπνεύσεις νὰ ψέξουν καὶ νὰ μεμφθοῦν; Πιστεύομεν ἐν τούτοις ὅτι καὶ αὐτὸ χρειάζεται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ε. Γ. Μ.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελιῶν	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΙΟΥΛΙΟΣ	1	Κυρ. Δ' Ματθ.	» γ. Ἀναργύρων	Δ'	γ'
	8	Κυρ. Ε' Ματθ.	Κυρ. Ε'	Ε'	δ'
	15	Κυρ. Ἁγ. Πατέρ.	» » γ. Πατ.	ς	πλ. α'
	22	Κυρ. Ζ' Ματθ.	» Ζ'	Ζ'	πλ. β'
	29	Κυρ. Η' Ματθ.	» Η'	Η'	βαρὺ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Διαζύγια.

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἀπό τινος ἤρχισε νὰ παραπονῆται συνεχῶς διὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαζυγίων. Κατά τινα τῶν τελευταίων ἑβδομάδων οἱ δικασταὶ ἤκουσαν περὶ τὰς πέντε ἑκατοντάδας ὑποθέσεις διαζυγίων, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δὲ τοῦ ἔτους εἰς τὰ δικαστήρια ἐκομίσθησαν ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας αἰτήσεις περὶ διαζυγίου. Καὶ τονίζεται, ὅτι κἂν ἔτι ἡ μυστηριακὴ ὄψις τοῦ γάμου παροραθῇ, πάλιν προφανὲς εἶνε ὅτι τὸ διαζύγιον σημαίνει τὸ τέλος τῆς οἰκογενείας, τοῦτο δ' εἰς οὐδὲν ἄλλο ἄγει εἰ μὴ εἰς τὸ τέλος τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις ἔχει βάσιν τὴν οἰκογένειαν. Μετὰ τὸν πόλεμον παρετηρήθη ἀπροθυμία εἰς θυσίας καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὸ καθῆκον. Ταῦτα ἔχουσα ὑπ' ὄψιν καὶ καθ' ἑκάστην καθισταμένη μάρτυς τῆς ὑπερπληρώσεως τῶν αἰθουσῶν τῶν δικαστηρίων ὑπὸ διαδίκων συζύγων ἡ γυναικεία «Λονδίνειος Ἕνωσις», ἀνέλαβε πάσῃ δυνάμει τὸν πρὸς ἀναστολὴν τοῦ κακοῦ πόλεμον, ἓν δὲ τῶν τεθέντων ὑπ' αὐτῆς εἰς ἐφαρμογὴν μέσων εἶνε καὶ ἡ ἄρνησις τῆς εἰς τὴν Ἕνωσιν ἐγγραφῆς μελῶν γυναικῶν διεζευγμένων ἐν γένει, ἀδιάφορον δῆλα δὴ ἐκ τίνος ἐνοχῆς.

Πτῶσις ἀξιῶν.

Ὀφείλομεν, φαίνεται, νὰ ἀρχίσωμεν ἀναθεωροῦντες τὴν γνώμην μας, ὅτι τὸ μυριαχῶς μετὰ τὸν πόλεμον ἐπαναλαμβανόμενον περὶ χρεωκοπίας τῶν ἀξιῶν, αἵτινες μέχρι πρό τινος ἀπετέλουν τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά, φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἀβάσιμον. Μία νεαρὰ ἀμερικανίς, ἐπιβᾶσα ἀεροπλάνου, διήνυσεν ἡρωϊκῶς τὴν μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης ἀπόστασιν ἄνευ σταθμοῦ, προσγειωθεῖσα δὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Οὐαλλίας ἤκουσε τὰς ἐπευφημίας τῶν χωρικῶν, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, περιεκυκλώθη ὑπὸ τοῦ

πλήθους ἐν Λονδίνῳ ὡς ἐκτάκτου περιεργείας ἀντικείμενον, ἐδέχθη πλουσίας προσφορὰς παρὰ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ περὶ ἑαυτῆς εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἔγινε δῆλα δὴ μία διεθνὴς ἡρωῒς ἁπλῶς χάρις εἰς μίαν ἀγαθὴν τυχαίαν συγκυρίαν καὶ εἰς τὴν ἱκανότητα τοῦ πιλότου τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ ἐπιστήμων ἐρευνητής, ἀφοῦ ἐδοκίμασε πολυετῆ ἀγωνίαν ἐν τῇ ἀφοσιώσει του εἰς τὸ ἔργον τῆς θεραπείας τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπέθανε θῦμα τῆς φιλανθρωπίας του ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ καθήκοντος, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τὸν ἠγνόησαν, ὁ δὲ τύπος ἠρκέσθη νὰ σημειώσῃ περὶ αὐτοῦ ὀλίγας γραμμάς. Γυναῖκες ἐν μέσῳ πασχόντων ἐκ μεταδοτικῶν νόσων εἰς τόπους ἀπομεμακρυσμένους καὶ νοσηροὺς θυσιάζουν ἑαυτὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων καθ' ἑκάστην στιγμὴν κινδυνεύουσαι, καὶ ἀπομένουσιν ἄγνωστοι, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ τύπος ἁμιλλᾶται τίνων ἀθλητῶν τὰς φωτογραφίας νὰ πρωτοδημοσιεύσῃ καὶ πῶς νὰ μὴ διαφύγῃ καμμία ἀθλητικὴ λεπτομέρεια. Ἀληθῶς ἡ αἴσθησις τῶν ἀξιῶν φαίνεται νὰ διεστράφη οἰκτρῶς εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Ἡ γυνὴ τῶν ἄκρων.

Ἀγγλικὸν θρησκευτικὸν περιοδικὸν σημειοῖ ἐν ταῖς μεταξὺ τοῦ φασισμοῦ καὶ τοῦ μπολσεβισμοῦ διαφοραῖς καὶ τὴν ἑξῆς σπουδαίαν περὶ τῆς γυναικὸς ἀντίληψιν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος εἶνε ἄντικρυς «ἀντιφεμινιστικός», ὁ δὲ δεύτερος τὸ ἀνάπαλιν. Ἡ Ἰταλία — λέγουν οἱ «Church Times» — διανύει περίοδον ἀρρενωπῆς δυναμικότητος, περιοριζούσης τὴν γυναῖκα εἰς τὸν οἰκιακὸν κύκλον καὶ εἰς τὴν ἀπὸ παραδόσεως κατωτέραν ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς θέσιν. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐνῷ οἱ μᾶλλον ἐξέχοντες ταγοὶ τῆς ρωσικῆς μπολσεβικῆς ἐπαναστάσεως ὑπῆρξαν ἄνδρες, πάντοτε μετεχειρίσθησαν τὰς γυναῖκας ὡς ἴσας, σήμερον δὲ ὡς ἦτο ἑπόμενον, αἱ γυναῖκες παίζουσι σπουδαῖον «ρόλον» ἐν τῇ ρωσικῇ διοικήσει. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὴν πίστιν τοῦ φασισμοῦ ὅτι εἰς μὲν τὸν ἄνδρα προσήκει νὰ διατάττῃ, τῆς γυναικὸς δ' ἴδιον εἶνε ἡ ὑπακοή· τοῦτο δέ, διότι ἡ σύγχρονος Ἰταλία ἔχει τὸν ἴδιον αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ τὰς ἰδίας αὐτῆς ἀποκλειστικὰς ἀνάγκας. Τοῦτο ὅμως κρίνεται πρόσκαιρον καὶ ἰδιάζον εἰς τὸ σύγχρονον μόνον στάδιον τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους, διότι οὐδὲν νεώτερον ἔθνος δύναται νὰ διαβιοῖ ὄπισθεν τειχῶν σινικῶν καὶ νὰ μείνῃ, κατ' ἀκολουθίαν, ἀμέτοχον τῆς περὶ αὐτὸ συντελουμένης κινήσεως καὶ ξένον πρὸς τὰς παγκοσμίους κινήσεις καὶ τάσεις. Μία δὲ τῶν φυσικωτέρων ἐκ τῶν τάσεων τούτων χαρακτηρίζεται καὶ ὁ φεμινισμός, ἐκφράζεται δ' ἡ πεποίθησις ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Μουσσολίνι δὲν θὰ δυνηθῇ μέχρι τέλους νὰ πείσῃ τὰς Ἰταλίδας ὅτι ἡ διαρκὴς τῶν θέσις εἶνε ὑπὸ τὸ ἀνδρικὸν πέλμα. Ἀλλ' ἐὰν πράγματι ὁ φασισμὸς τὸν εἰς τὰ οἰκιακὰ περιορισμὸν τῆς γυναικὸς νοῇ ὡς πλήρη ὑποπελμάτωσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἄνδρα, δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτος τοῦ μπολσεβισμοῦ, ὅστις ἀποσπάσας τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸν φυσικὸν αὐτῆς προορισμὸν διέφθειρεν αὐτὴν εἰς τὸ ἔπακρον. Νομίζομεν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ γνωστὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀκροτήτων «εὐθεῖα ὁδὸς τῆς καμήλου», ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ μόνη ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ὑπαγορευομένη.

Παρήγορα πράγματα.

Ὁ ὑποστράτηγος κ. Ν. Καλομενόπουλος ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ καλλίστῳ περιοδικῷ «Παρθενὼν» στρατιωτικὴν μελέτην, ἐν ᾗ πραγματεύεται περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἐν τῷ βυζαντινῷ στρατῷ. Μεταξὺ τῶν διαφόρων μέσων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος τοῦ στρατοῦ οὐ μόνον διὰ τὴν καρτερικὴν ἀνοχὴν τῶν δεινῶν τῆς ἐκστρατείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν νικηφόρον, κυρίως, ἔκβασιν αὐτῆς, ὡς κυριώτερον παράγοντα ἐμφανίζει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, τοῦτο δ' ἀποδεικνύει διὰ ζωηρῶν ἱστορικῶν παραδειγμάτων. Καὶ ὅτι μὲν τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τὰ μάλιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δικαίων πολεμικῶν ἀγώνων, ἀπέδειξαν καὶ οἱ τελευταῖοι πόλεμοι τῆς Ἑλλάδος, καθ' οὓς ὁ ἱερεὺς ἦτο ἀπὸ τοῦ στρατιώτου ἀχώριστος. Εἶνε ὅμως λίαν παρήγορον, ὅτι τοῦτο καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀνδρῶν, ὧν ἡ γνώμη βαρύνει εἰς τὴν ρύθμισιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ στρατιώτου.

Ζητεῖται κοινὸς νοῦς.

Ὁ μέγας καὶ πολὺς ἐν τοῖς συγχρόνοις συγγραφεῦσι Μπέρναρ Σῶ ἐδημοσίευσε πρό τινος παραδοξότιτλον βιβλίον «Ὁδηγὸς τῆς εὐφυοῦς γυναικὸς εἰς τὸν σοσιαλισμὸν καὶ τὴν κεφαλαιοκρατίαν», τὸ ὁποῖον ἐμφανίζει ὡς τὸ σοσιαλιστικο-κομμουνιστικὸν εὐαγγέλιόν του. Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν σύγχρονος παραδοξογράφος, ἐπαγγέλλεται συγχρόνως καὶ τὸν κοινωνιολόγον, μεταφραζόμενον ὁτὲ μὲν εἰς σοσιαλιστήν, ὁτὲ δὲ εἰς ἀπροκάλυπτον ἄκρον κομμουνιστήν. Δὲν θὰ ἐνδιέφερεν ἡμᾶς ἰδιαιτέρως ὁ Μπέρναρ Σῶ ἐὰν πρῶτον μὲν δὲν ἦτο εἷς τῶν δημοφιλεστάτων συγχρόνων συγγραφέων, οὗ τὰ συγγράμματα ἔχουσιν εὐρυτάτην διάδοσιν· δεύτερον δὲ δὲν ἐτύγχανεν ὁ εὐνοηθεὶς ὑπὸ τοῦ βραβείου Νόμπελ· καὶ τρίτον, ἐὰν — κατ' ἀκολουθίαν — αἱ ἰδέαι του δὲν μετεβιβάζοντο εἰς τοῦ

κόσμου τὰ πέρατα. Ἐν τῷ προμνημονευθέντι, λοιπόν, τελευταίῳ του ἔργῳ ὁ ὀξυνούτατος οὗτος συγγραφεύς, προλογιζόμενος ὅτι τὰς περὶ τοῦ κομμουνισμοῦ γνώμας του ἐκθέτει ἐν αὐτῷ «ὡς πλούσιος γράφων περὶ τῆς φτώχειας», κηρύσσεται ὑπὲρ τῶν «κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων» διατυπουμένων ἐν εἰδικῷ «δεκαλόγῳ». Ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις τοῦ περιφήμου αὐτοῦ δεκαλόγου ἀποκαλύπτει τὸ μᾶλλον ἀπροσδόκητον πρᾶγμα: ὅτι, δηλαδή, ἐκθέτει τόσον κοινά, τετριμμένα, μυριόλεκτα, ἀψυχολόγητα καὶ τελείως ἀσυγχρόνιστα περὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος σχέδια, ὥστε ἀπορεῖ τις τί περισσότερον νὰ θαυμάσῃ: τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν σκέψεων, τῶν ἐπιχειρημάτων τὸ ἀνόητον, ἢ τὴν ἄκραν τοῦ ἀνδρὸς ἄγνοιαν στοιχειωδεστάτων συγχρόνων πραγμάτων. Ἐὰν τοιαῦται εἶνε αἱ ὑπὸ τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος θαυμαζόμεναι μεγαλοφυίαι, φαντάζεταί τις πόσον καὶ αὐτὸς ὁ κοινὸς νοῦς ἀποτελεῖ σήμερον πολύτιμον εὕρημα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 28 Ἰουνίου ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς μετὰ ζωηρὰν συζήτησιν ὁ νόμος περὶ τῆς μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διοικητικῆς ἀφομοιώσεως τῶν Μητροπόλεων Μακεδονίας, Θράκης, Ἠπείρου καὶ Νήσων.

—Ἐν τῇ νέᾳ Κυβερνήσει τοῦ κ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἀνέλαβεν ὁ κ. Κ. Γόντικας (4 τρ. μ.), ὅστις μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν. Ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀντεπεσκέφθη αὐτὸν τὴν ἐπαύριον.

—Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου διὰ τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς Παιδείας καὶ Οἰκονομικῶν.

—Ὡς ἀνηγγείλαμεν ἤδη, τὴν Παρασκευὴν τῆς παρελθούσης Ἑβδομάδος, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐτελέσθη μετ' ἐξαιρετικῆς μεγαλοπρεπείας ἡ ἀπὸ τετραετίας καθιερωθεῖσα τελετὴ τῆς ἐπετείου τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Παρέστησαν κατ' αὐτὴν ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν οἱ Μητροπολῖται Σύρου, Δημητριάδος, Θήρας καὶ Ναυπακτίας, πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς, καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς ἱερέων. Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ὑπῆρξε πρωτοφανής, παρηκολούθησαν δὲ τὴν ἑορτὴν καί τινες ξένοι, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως κατελθόντες εἰς τὸν πρὸ τῆς Πυκνὸς χῶρον καὶ ἀποθαυμάσαντες τὸν θρησκευτικὸν ἐκεῖνον συναγερμόν. Ὁ λαὸς λαμπαδηφορῶν, κατὰ μέγα μέρος, παρηκολούθησε μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὰ ἱερὰ τροπάρια, ἅτινα ἔψαλλε χορὸς ἐκ τριάκοντα Βυζαντινῶν ἱεροψαλτῶν, προπονηθέντων μερίμνῃ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Ἐμμ. Φαρλέκα. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος χοροστατήσας ὡμίλησε πρὸς τὸν λαόν, μετὰ τ' ἀποστολικὰ ἀναγνώσματα, περὶ τῆς σημασίας τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου, καταχωρίζομεν δ' ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ τὴν ὁμιλίαν τῆς Α. Μ. κατὰ τὰ κύρια σημεῖα αὐτῆς. Παρὰ τὴν μεγίστην συρροὴν τοῦ πλήθους ἡ τελετὴ διεξήχθη ἐν ἀπολύτῳ τάξει καὶ ἐν μεγάλῃ κατανύξει.

— Ἠγγέλθη ἐκ Κρήτης ὁ θάνατος τοῦ Ἐπισκόπου Λάμπης καὶ Σφακίων Ἀγαθαγγέλου, ἐπισυμβὰς τῇ 11 λήξαντος μηνὸς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἀσωμάτων Ἀμαρίου μετὰ ὀλιγοήμερον ἀσθένειαν. Ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Ἀγαθάγγελος καταγόμενος ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἁγίου Βασιλείου, ἐπεράτωσε τὰς σπουδάς του ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, διωρίσθη δὲ μετὰ ταῦτα καθηγητὴς τῶν Ἱερῶν ἐν Ἡρακλείῳ. Χηρευσάσης δὲ τῆς ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Χερρονήσου διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Διονυσίου Καστρινογιαννάκι εἰς τὴν Ἱερ. Ἐπισκοπὴν Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου ἐξελέγη τὸ πρῶτον Ἐπίσκοπος Χερρονήσου ὁ Ἀγαθάγγελος, ἀποτελέσας ἔκτοτε ἐπίλεκτον μέλος τῆς Ἱεραρχίας Κρήτης. Τότε Ἐπίσκοπος Λάμπης καὶ Σφακίων ἦτο ὁ ἀείμνηστος Εὐμένιος Ξηρουδάκης, μετὰ δὲ τὴν ἐκλογήν του ὡς Μητροπολίτου Κρήτης ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Λάμπης καὶ Σφακίων ὁ Χερρονήσου Ἀγαθάγγελος, ὅστις καὶ ἐν τῇ νέᾳ του Ἐπισκοπῇ ἐποίμανεν ὁσίως καὶ θεοφιλῶς τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον ἀναδειχθεὶς ὁ καλὸς ποιμὴν τοῦ Εὐαγγελίου.

—Τῇ 28 παρελθόντος μηνὸς ἐτελεύτησεν ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ γηραιὸς Μητροπολίτης Νικομηδείας Ἀλέξανδρος, τῆς κηδείας δὲ αὐτοῦ προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡρακλείας Φιλάρετος. Ὁ Νικομηδείας Ἀλέξανδρος Παπαϊωάννου Ρηγόπουλος, ἐγεννήθη ἐν Ἀδριανουπόλει, διήνυσε τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Χάλκῃ, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1871, ὑπηρετήσας ὡς ἱεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ Γ´ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν πρὸς στηριγμὸν ἐν τῇ πίστει τῶν ραδιουργουμένων ὀρθοδόξων, καὶ κατόπιν ἀνέδειξεν ἐπίσκοπον τιτουλάριον Λιτῆς, ἐν Θεσσαλονίκῃ χειροτονηθέντα κατὰ Μάϊον τοῦ 1881, καὶ σταλέντα εἰς

Ἔδεσαν (Βοδενὰ) βοηθὸν τοῦ μητροπολίτου. Ἐργασθεὶς ὡς ὀρθόδοξος καὶ ἕλλην κληρικὸς προήχθη τῷ 1891 εἰς τὴν μητρόπολιν Βάρνης, ἀλλὰ μὴ γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ἐψηφίσθη ἀμέσως (ἐν ἀπριλίῳ) μητροπολίτης Πελαγονίας, μετατεθεὶς ἐκεῖθεν εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου Ζ΄ Τσάτσου τῷ 1895. Ἰωακεὶμ ὁ Γ΄ προεβίβασεν αὐτὸν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1903 εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ μετὰ ἑπτὰ ἀκριβῶς ἔτη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἀποσυρθέντος οἰκειοθελῶς τοῦ σοφοῦ Φιλοθέου Βρυεννίου. Ἐν Νικομηδείᾳ διέμεινε μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἑλλήνων κατοίκων τῆς καλῆς ταύτης ἐπαρχίας. Τελευταίως δ' ἐφησύχαζεν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔνθα καὶ ἐτελεύτησε τὸν βίον.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ πρῴην Μητροπολίτης Νευροκοπίου Δαμασκηνὸς μετὰ ὀδυνηρὰν ἐγχείρησιν ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ. Ὁ πρῴην Νευροκοπίου Δαμασκηνὸς Μοσχόπουλος, μακεδών, μοναχὸς τῆς ἐπὶ τοῦ Παγγαίου μονῆς Κοσινίτζας, ἧς ἐξέδωκε καὶ Ἱστορίαν, ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖσαν, ἐσπούδασεν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ σχολῇ, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1892. Εἰργάσθη ὡς διδάσκαλος καὶ ὡς ἀρχιερατικὸς καὶ πατριαρχικὸς ὑπάλληλος καὶ ἐπίτροπος ἐν Περάμῳ τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου. Ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ἀνέδειξεν αὐτὸν μητροπολίτην Νευροκοπίου, χειροτονηθέντα τῇ 15 Αὐγούστου 1907. Ἔτη δεκαεπτὰ ἐποίμανε τοὺς ὀρθοδόξους μετὰ συνέσεως, καθὼς καὶ ὁ ἀείμνηστος αὐτοῦ προκάτοχος Θεοδώρητος Βασματζίδης, ἀπὸ τεσσάρων δ' ἐτῶν τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου διέμενεν ἐνταῦθα. Τελευταίως παθὼν σοβαρῶς τὴν ὑγείαν, μερίμνῃ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰσήχθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι ἔπασχεν ἐκ γαγγραίνης τοῦ δεξιοῦ ποδὸς συνεπείᾳ σακχαροδιαβήτου, ἐξ οὗ καὶ ἐτελεύτησε μετ' ἐγχείρησιν. Τῆς κηδείας αὐτοῦ γενομένης ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ Ἀθηνῶν προέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νιγρίτης, παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς.

—Οἱ λεγόμενοι «Σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς» ἢ Χιλιασταὶ ἐκτείνοντες τὴν σατανικήν των προπαγάνδαν ἤρξαντο διοργανούμενοι ἐσωτερικῶς. Εἰς ἑκάστην πόλιν τὸ οἴκημα ὅπερ χρησιμοποιεῖται ὡς τόπος συγκεντρώσεως τῶν Χιλιαστῶν καλεῖται Ἐκκλησία ἡ ὁποία διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε οἰκείου Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς, ὅστις εἶναι καὶ ὁ Πρεσβύτερος (ἐκεῖνος δηλαδὴ ὅστις τελεῖ καὶ τὰς ἱερὰς πράξεις τῶν Χιλιαστῶν, βαπτίσεις, γάμους, κ.λ.π.). Ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους τοιούτων Ἐκκλησιῶν ἔχουσιν ἀποφασισθῆ τὰ ἑξῆς. 1) Ὑπὸ ἑκάστης Ἐκκλησίας κατ' ἔτος θὰ ἐκλέγηται 5μελὴς ἐπιτροπὴ ἥτις θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή», ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ ἐκλέγηται ἐκ τῶν μελῶν ἑκάστης ἐκκλησίας, ἓν δὲ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, τὸ πλέον μορφωμένον, θὰ λαμβάνῃ τὸν τίτλον τοῦ Πρεσβυτέρου. Τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Επιτροπὴν δὲν πρέπει νὰ παραμείνωσι τὰ αὐτὰ πέραν τῶν δύο ἐτῶν, ἀλλὰ νὰ ἐκλέγωνται νέα ἵνα οὕτω διέλθωσιν ὅλοι τοῦ ἀξιώματος τούτου.— Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν εἶναι ὁ Κύριος καὶ Δεσπότης τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχῃ τὰς ἐνεργείας αὐτῆς, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν διάλυσιν αὐτῆς. 2) Τὰ καθήκοντα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι τὰ ἑξῆς: α) θὰ προσδιορίζῃ τὸν χρόνον καὶ τὸ μέρος διὰ τὰς συναθροίσεις τῶν Χιλιαστῶν, β) Θὰ διορίζῃ τοὺς ὁδηγοῦντας αὐτάς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ ἑτοιμάζῃ κατάλογον διαρκείας ἓξ μηνῶν εἰς τὸν ὁποῖον θὰ καταγράφωνται τὰ ὀνόματα τῶν ὁδηγῶν συναθροίσεων εἰδικῶς διὰ τὴν περίοδον τῶν ἓξ μηνῶν. Ὁ κατάλογος οὗτος δέον ὅπως ἀγγέλληται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ εἴς τινα συνάθροισιν πρὸς γνῶσιν τῶν μελῶν. γ) Ἡ Ἐπιτροπὴ εἶναι ἐξουσιοδοτημένη νὰ διορίζῃ καὶ νὰ παύῃ τοὺς τακτικοὺς ὁδηγούς, ὅταν ἀντιληφθῇ ὅτι οὗτοι ἀποτυγχάνουν ἢ εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ καθήκοντα τοῦ ὁδηγοῦ, δ) Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὡσαύτως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐποπτεύῃ ἐπὶ τῶν κατὰ τόπους συνελεύσεων ἐν συναινέσει καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ε) Ὁμοίως ἡ Ἐπιτροπὴ διευθετεῖ τὰς λεπτομερείας διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν ὁμιλητῶν ἢ ἐπισκεπτομένων ἐξ ἄλλων μερῶν Χιλιαστῶν, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου προσώπου ἔστω καὶ μὴ Χιλιαστοῦ ὅστις μέλλει νὰ φιλοξενηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, 3) Ἐπίσης ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐλέγχει τοὺς λογαριασμοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἅπαξ καθ' ἑκάστην τριμηνίαν, ἡ δὲ οἰκονομικὴ κατάστασις αὐτῆς ἀναφέρεται εἰς μίαν συνάθροισιν πρὸς γνῶσιν ὅλων. 4) Ἐπίσης ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει πρὸς τοῦτο τακτικὰς ἐκθέσεις περὶ τοῦ ἔργου της πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐν ᾗ θ' ἀναφέρωνται σύν τοῖς ἄλλοις τὰ ὀνόματα τῶν ὁδηγῶν, συναθροίσεων ἢ διαλέξεων ὡς καὶ περὶ τοῦ χρόνου καὶ μέρους τῆς συναθροίσεως. 5) Ὁμοίως καθῆκον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι νὰ προσδιορίζῃ τοὺς πρεσβυ-

τέρους ἐκείνους οἵτινες πρέπει νὰ ὁμιλῶσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὸ κοινόν. Αἱ ἀνωτέρω ὁδηγίαι εἶναι αἱ τελευταῖαι δοθεῖσαι ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπον Καρανάσιον μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ θέση ταύτας εἰς ἐφαρμογήν· Ἐπίσης ἐγνώσθη ὅτι ἐσχάτως οἱ Χιλιασταὶ ἀσχολοῦνται εἰς τὸν προσηλυτισμὸν διαφόρων ἀτόμων ἅ ινα ἀνήκουσιν εἰς τὸ Χριστιανικὸν δόγμα, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ των διάφοροι Χιλιασταὶ φέροντες μεθ' ἑαυτῶν διάφορα Χιλιαστικὰ βιβλία καὶ ἔντυπα περιέρχονται τὰς οἰκίας καὶ διανέμουσι διάφορα βιβλία Χιλιαστικὰ ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς, δὲν ἀρκοῦνται δὲ εἰς τὴν δωρεὰν σχεδὸν πώλησιν αὐτῶν, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ποιοῦνται διδασκαλίαν περὶ τῶν μελλόντων ν' ἀπορρεύσωσιν ἀγαθῶν ἐκ τῆς ἐν καιρῷ ἐπικρατήσεως τοῦ Χιλιαστικοῦ δόγματος. Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου καθίσταται εὐκολώτερος ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν. Κυρίως δὲ οἱ πλανόδιοι οὗτοι διδάσκαλοι στρέφουσι τὴν προσοχήν των μεταξὺ τῶν ἀπόρων καὶ ἀγραμμάτων οἰκογενειῶν, διότι εὑρίσκουσιν ἔδαφος κατάλληλον διὰ τὴν ἀσφαλεστέραν ἐπιτυχίαν τοῦ προσηλυτισμοῦ των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρὸ τριετίας εἶχεν ἀνακινηθῆ ἐν Ῥουμανίᾳ τὸ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀλλαχοῦ συζητούμενον ζήτημα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, τεθὲν ὡς ζήτημα κυρίως «ὑγιεινῆς» καὶ «πολιτισμοῦ» ὑπό τινος σωματείου, ὑποστηριζομένου καὶ ὑπὸ τῆς δημαρχίας τοῦ Βουκουρεστίου. Παραδόξως οἱ ἑβραῖοι ὑποστήριξαν εὐχαρίστως τὸν νεωτερισμόν. Δὲν κατέστη ὅμως δυνατὸν οὔτε μεταξὺ τῶν ἰατρῶν νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γνώμη περὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, διότι ὑπῆρξαν καὶ ἰατροί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνεγνώρισαν τὰ φερόμενα ὡς πλεονεκνήματα τῆς καύσεως ἀπέναντι τοῦ ἐνταφιασμοῦ, διεξήχθη δὲ σπουδαία πολεμικὴ ἐναντίον τῆς καύσεως ὑπὸ ἐπιφανῶν ἰατρῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ παγκοσμίως πεφημισμένος νευρολόγος Δρ Μαρινέσκο· καὶ ὁ διευθυντὴς δὲ τῆς στρατιωτικῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ῥουμανίας στρατηγὸς Παπιοῦ ἐκηρύχθη κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νεωτερισμοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διαφωτίσεως τῆς κοινῆς γνώμης ὠργανώθη εἰδικὴ συγκέντρωσις ἐν τῷ «Ἀθηναίῳ» τοῦ Βουκουρεστίου, καθ' ἣν ἀνεπτύχθησαν αἱ ὑπὲρ τῆς καύσεως γνῶμαι, ὡμίλησε δ' ἀκολούθως καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης Δρ. Σκριμπὰν ἐναντίον αὐτῆς καὶ ἐξήγησε διὰ ποίους λόγους ἡ Ἐκκλησία ἀντιτίθεται εἰς τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν, ἀπαντήσας συγχρόνως εἰς πάντα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῆς. Τὸ ζήτημα ἀνεφάνη καὶ πάλιν, μετὰ μακρὰν σιωπήν, κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ὅτε ἀνεκοινώθη διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι κατεσκευάσθη ὁ κλίβανος, τοῦ ὁποίου θὰ ἤρχιζε μετ' ὀλίγον ἡ λειτουργία, διεξήχθη δὲ ὑπὸ τῶν φίλων τῆς καύσεως δημοσιογράφων σοβαρὰ προπαγάνδα χαρακτηρίζουσα καὶ πάλιν τὸ ζήτημα ὡς ζήτημα «ἐπιστημης» καὶ «πολιτισμοῦ». Χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἀρχιμανδρίτου Σκριμπὰν ἡ ἀντίδρασις προσέλαβε σοβαρώτερον χαρακτῆρα, διότι ἐχρησιμοποιήθη διαφωτισθεὶς καταλλήλως ὁ κλῆρος ὁλόκληρος, εἰς πλείστους δὲ ναοὺς τοῦ Βουκουρεστίου ἀνεπτύχθη ἡ ἄποψις τῆς Ἐκκλησίας καὶ προετράπησαν οἱ πιστοὶ ν' ἀπόσχωσι τῶν ἀντεκκλησιαστικῶν τούτων νεωτερισμῶν. Μετὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Σκριμπὰν συνέπραξαν καὶ ἄλλοι ἐπιφανεῖς καθηγηταὶ καὶ δημοσιογράφοι, ἀπήντησε δὲ εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τῶν φίλων τῆς καύσεως ἡ πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα Καντακουζηνοῦ εἰποῦσα ὅτι εἶναι γελοῖον νὰ ὁμιλῇ τις περὶ προστασίας τῆς δημοσίας ὑγείας διὰ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, ὅταν δὲν καταβάλληται ἡ ἀπαιτουμένη διὰ τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως προσοχή. Ζωηροτάτη συζήτησις ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ Βουκουρεστίου ἔδωκεν ἐπὶ πλέον τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἱερέα κ. Παγιονέσκου νὰ προσκομίσῃ ἀντίγραφον ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ῥουμανικῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἀποδεχομένης τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν. Καὶ οἱ ῥαββῖνοι τοῦ Βουκουρεστίου ἐν τέλει τῇ 6 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐν συνεδρίᾳ κατεδίκασαν τὸν νεωτερισμόν. Οὕτω τὸ ζήτημα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν δὲν φαίνεται εὐοδούμενον σήμερον ἐν Ῥουμαμανίᾳ, ἕνεκα τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τὸ ἐσχάτως συνελθὸν Συνέδριον τῶν ἐν Ἀμερικῇ Μεθοδιστῶν ἐξέδωκε ψήφισμα, δι' οὗ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ὅπως ἀρνηθῶσι τὴν ὑποστήριξιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ νέων ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν, ἐπὶ πλέον δ' ὅπως ἀρθῇ οἱοσδήποτε περιορισμὸς τῆς ἐξουσίας τοῦ Προέδρου εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀναστολῆς τῆς κατασκευῆς νέων πολεμικῶν, ἐν περιπτώσει διεθνοῦς τινος συνδιασκέψεως πρὸς ἐλάττωσιν τῶν ἐξοπλισμῶν.

—Ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῳ εὐαγγελικῷ περιοδικῷ «Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς» δημοσιεύεται περίληψις τῶν πρακτικῶν τῆς «Γενικῆς Συνόδου τῶν ἑλληνικῶν εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν» ἀποτελεσθείσης ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν εὐαγγελικῶν Ἀθηνῶν, Αἰκατερίνης, Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων, Σεβαστῆς, Κα-

στανίας, Πειραιῶς καὶ Μυλοτόπου. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνδέομου τῶν εὐαγγελικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπηρτίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Π. Λογγινίδου Προέδρου, Χ. Σιδηροπούλου γραμματέως, Δ. Καλαποθάκη Ταμίου, Μόσχου καὶ Μιχιτσοπούλου συμβούλων.

—Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἀπέκτησαν τὸν πρῶτον πάστορα, ὅστις ἀφιερώθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ διὰ τοῦ ῥαδιοφώνου κήρυγμα. Ὁ αἰδ. Κάδμαν Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου τῶν ἀμερικανικῶν Ἐκκλησιῶν ἤρχισεν ἤδη τὴν διὰ τοῦ ῥαδιοφώνου εἰδικὴν ταύτην δρᾶσίν του.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἔκθεσις περὶ τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1927 ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας πεπραγμένων, συνταχθεῖσα καὶ ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ Γενικῇ Συνελεύσει τῶν ἑταίρων τῇ 26 Φεβρ. 1928 ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου Γεωργίου Π. Οἰκονόμου. Ἀθῆναι 1928.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Κυνουρίας προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς κειμένων ἐν τῷ χωρίῳ Στόλῳ ἐνεργηθησομένην ἐν Ἁγ. Νικολάῳ Τανίας τῇ 8ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐνώπιον συμβολαιογράφου κ.λ. Οἱ ὅροι συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων εἰσὶ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Δημήτριος» διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν τὴν 8ην Ἰουλίου 1928 ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταλιᾶ ἡ ἐπισκευὴ τῶν κελλίων τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 73)22-6-28 διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὧν δύνανται νὰ λάβουν γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Πιθαρίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τῶν ἐφετεινῆς ἐσοδείας προβατομάλλων τῆς Μονῆς ἀνερχομένων εἰς (100 περίπου ὀκάδας συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς διακηρύξεως. Ἡ ὁριστικὴ κατακύρωσις γενήσεται ἐν Ἐρεσῷ τῇ 8 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 μ. μ. ἐν τοῖς καφενίοις παραλίας τόπῳ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυμάλλης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως εἴκοσι πέντε (25) αἶγες ἐκ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ζαχναῖς τῇ 8—15 Ἰουλίου τοῦ 1928 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γεωρ. Ζινιάδου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὀκτὼ (8) οἰνοβάρελα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 150 δι' ἕκαστον οἰνοβάρελον. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχ. Δάρα, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακήν, ἀπὸ τῆς 10 π μ. ὥρας μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως ταύτης ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μειζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν δημοπρασίαν, θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακήν, μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Το Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου ἢ Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκριζωσις καὶ πώλησις 150 ἐλαιοδένδρων ἐξημερωμένων ἐκ τοῦ ἐλαιῶνος τῆς Μονῆς συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁριζεται τὸ ποσὸν τῶν πέντε δι' ἕκαστον ἐλαιόδενδρον. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Ἰουλίου 1928, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν ἀπὸ 10 π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου, ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Κεχροβουνίῳ τῆς Τήνου Γυναικείας Μονῆς «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου διακηρύττει ὅτι ἀπὸ τῆς 10-12 π. μ. ὥρας τῆς 22 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς πόλεως Τήνου ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Γεωρ. Βιδάλη καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Π. Ἀφεντάκη πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐνοικιάσεως δι' ἓν ἔτος τῶν ἐν τῇ διακηρύξει ἀναγραφομένων οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν τῆς Μονῆς κειμένων ἐν τῇ πόλει Τήνου, ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ Συμβολαιογράφου καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλᾶ δηλοποιεῖ ὅτι στὴν 22 Ἰουλίου 1928 Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς μεσημβρίας ἐν Ναυπλίῳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία μονοετοῦς μισθώσεως τῶν ἐν τοῖς 13 χειμερινοῖς λειβαδίοις τῆς Μονῆς ἀγρῶν αὐτῆς. Οἱ ὅροι τῆς δημοπρασίας εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τῆς Κοινότητος Κατσίγκρι.

Τὸ ἡγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κλησιῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 8ην Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10–12 ἐνεργηθήσεται δημοπρασία ἐκποιήσεως ἐκτάσεως 60 στρεμμάτων ἀνηκούσης εἰς τὴν Μονὴν ἡ θέσις Κερατσίνι, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν. Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τῆς Μονῆς (ὁδὸς Μητροπόλεως καὶ Πεντέλης).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς μονῆς Ξενιᾶς προκηρύτει ὅτι συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3536 ἐν. ἔτ. διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ πόλει Ἁλμυροῦ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἀπὸ τῆς 10 ἕως τῆς 12 ὥρας τῆς μεσημβρίας τῆς 8 Ἰουλίου ἐν. ἔτ. ἡμέρας Κυριακῆς πλειοδοτικὴ δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τῆς κόπρου τῶν ποιμνιοστασίων τῶν λιβαδείων Κλέρια καὶ Νηές τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἁλμυροῦ κ. Χ. Τρηκνολινοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 144 ἐν. ἔτ. ἡμέρας διακηρύξεως ἧς ἀντίγραφα εὑρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἡ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπεία τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἐνορ. Ναοῦ «Ἅγιος Νικόλαος» προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 15 Ἰουλίου μηνὸς τρ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 μ. ἐν Δελφοῖς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κρίσσης, τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ Δελφῶν σποραδικῶς κείμενα ἑβδομήκοντα πέντε ἐλαιόδενδρα μετὰ τῆς γῆς των. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ναοῦ.

Τὸ Ἡγ)λιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ διακηρύττει ὅτι τὴν 1ην μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐκτίθενται ἐν Δαυλείᾳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 60 ἐρίφια τῆς Μονῆς, ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Χαιρωνείας Ἁρμοδίου Παραμάγκα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως μὲ ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφον κατατεθήσεται Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται εἰς δραχ. 180 δι' ἕκαστον ἐρίφιον. Ἔστω γνωστὸν ὅτι ἐν περιπτώσει ματαιώσεως ταύτης ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου, ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης, θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴνμέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλᾶ δηλοποιεῖ ὅτι ἐν Ναυπλίῳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται τὴν 22 Ἰουλίου 1928 Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς μεσημβρίας πλειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν ἐκποίησιν 500 ὀκάδων ἐλαίου τῆς Μονῆς. Οἱ ὅροι εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τῆς Κοινότητος Κατσίγκρι.

Τὴν 15, 22 καὶ 29 Ἰουλίου 1928, ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον ἐνεργηθήσονται αἱ ἑξῆς δημοπρασίαι τῆς Μονῆς Βαρλαὰμ τῶν Μετεώρων. α) Περὶ διετοῦς ἐνοικιάσεως πέντε (5) τεμαχίων ἀγρῶν τῆς Μονῆς κειμένων ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ β) περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιώματος ὑλοτομίας 15 κυβικῶν μέτρων ξυλείας δρυὸς διὰ δούγας ἐκ τοῦ δάσους Πάδης τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βράχου «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ χειμερινὴ Βοσκὴ τῶν Λειβαδίων Μονῆς 1] Βαθειᾶς 2) Τρούσιας 3) Πηγαδακίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 30 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐν Νεμέᾳ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10 - 12 π. μ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

*Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν δέον ἐφεξῆς νὰ διευθύνηται «**Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, Ἀθήνας.***

ΧΑΙΡΩΝΙΔΕΙΟΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

Ἡ Πρυτανεία τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου

Δηλοῖ ὅτι ἀποφάσει τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς προκηρύσσεται διαγώνισμα ἐκ τοῦ Χαιρωνιδείου κληροδοτήματος ἔχον θέμα τὴν σύνταξιν «πραγματείας περὶ τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν μεθόδων τῆς Κατηχητικῆς».

α) Τοῦ διαγωνίσματος δικαιοῦνται νὰ μετάσχωσιν Ἕλληνες Θεολόγοι.

β) Ἡ πραγματεία πρέπει νὰ σύγκειται ἐκ τεσσάρων τοὐλάχιστον τυπογρ. φύλλων σχήματος ὀγδόου.

γ) Τὰ χειρόγραφα αὐτῆς εὐανάγνωστα καὶ ἐπὶ τῆς ἑτέρας μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου γεγραμμένα δέον νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ συνημμένου φακέλλου ἐσφραγισμένου καὶ φέροντος ἔνδον μὲν τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἔξωθεν δὲ ῥητὸν φερόμενον καὶ ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τῆς πραγματείας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1928.

Τὸ ἔπαθλον τῆς βραβευθησομένης πραγματείας ὡρίσθη εἰς δραχμὰς δεκαπεντακισχιλίας, θὰ ἐκτυπωθῇ δ' αὕτη εἰς ἀντίτυπα 500 δαπάνῃ τοῦ κληροδοτήματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουνίου 1928

Ὁ Πρύτανις

Ν. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διευθυντὴς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 – Ἀθῆναι

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΕΣΟΔΩΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΩΝ ΤΩΝ ΕΝΟΡ. ΦΙΛΟΠΤ. ΤΑΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΑΠΟ 1—1—27 ΕΩΣ 31—12—27

Αὔξ. ἀρ.	Ἐνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον	Ἔσοδα		Ἔξοδα	
1	Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν	59.492	—	52.498	—
2	Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἀθανασ. Θησείου	13.495	60	12.731	40
3	» » » Αἰκατερίνης Πλάκας	10.814	—	10.115	—
4	» » » » Πετραλώνων	5.688	35	4.365	40
5	» » » Ἀλεξάνδρου Π. Φαλήρου	14.642	—	13.918	30
6	» » » Ἀναργύρων Ψυρρῆ	14.135	50	12.875	—
7	» » » Ἀποστόλων Θησείου	8.808	05	8 674	85
8	» » » » Τζιτζιφιῶν	3.542	—	3.596	—
9	» » » Ἀσωμάτων Θησείου	9.645	—	9.638	—
10	» » » Ἀντωνίου Πατησίων	3.954		3.000	
11	» » Γεννήσεως Θεοτόκο Κηφισσίας	8.067	50	5.799	—
12	» » Ἁγ. Γεωργίου Β'. Νεκροταφείου	13.312	80	13.234	55
13	» » » » Δουργούτη	16.684	—	15 594	—
14	» » » » Κυψέλης	55 259	40	42.821	—
15	» » » » Καρύτση	58.498	90	45.890	85
16	» » » Γλυκερίας Γαλατσίου	3.853	35	3.782	50
17	» » Προφήτου Δανιὴλ	24.937	—	19.365	10
18	» » Ἁγ. Δημητρίου Μπραχαμίου	2 836	70	2.133	50
19	» » » » Ἀμπελοκήπων	9.711	—	8.156	25
20	» » » » Κηφισσίας	7.777	—	7.527	—
21	» » » » Ψυρρῆ	17.789	90	15.659	50
22	» » » Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου	52.035	65	50.064	35
23	» » » Εἰρήνης	8.828	-	7.268	—
24	» » » Ἐλευθερίου Ἄρεως	16 943	—	11.475	—
25	» » » Ζώνης	43.903	35	25.243	35
26	» » Ζωοδόχου Πηγῆς	51.602	—	35.961	—
27	» » Προφήτρυ Ἡλιοῦ Παγκρατίου	26.314	90	26.120	50
28	» » Τριῶν Ἱεραρχῶν Πετραλώνων	9.676	—	9.676	—
29	» » Ἁγ. Ἰωάννου Ἠλυσίων	7.150	90	6.514	50
30	» » » » Γαργαρέττας	14.714	90	14.304	60
31	» » Κοιμήσεως Θεοτόκου Μοναστηρακ.	16.203	80	14.802	50
32	» » » » Χρυσοσπηλ.	12.089	50	11.023	20
33	» » » » Χρυσοκαστρ.	6.681	35	5.741	95
34	» » » » Κυνοσάργους	3.088	75	1.743	--
35	» » Ἁγ. Θεοδώρων	24.580	—	21.553	—
36	» » » Κων)νου Ὁμονοίας	24 399	90	21.993	95
37	» » » » Παλαιοῦ	55.333	40	36.174	75
38	» » Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ	21.109	40	14.838	75
39	» » Ἁγ. Μαρίνης	7.786	45	7.662	50
40	» » Ὁσίου Μελετίου	10.087	25	9.727	15
41	» » Ἁγ. Μαρκέλλης Βοτανικοῦ	1 245	55	830	—
42	» » Μεταμ. Σωτῆρος Καλλιθέας	16.261	15	16.240	—
43	» » » » Πλάκας	13 256	65	12.481	60
44	» » Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων	47.073	—	37.922	85
	Εἰς μεταφοράν	853 308	90	711 737	70

Αὔξ. ἀρ.	Ἐνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον	Ἔσοδα		Ἔξοδα	
	Ἐκ μεταφορᾶς	353.308	90	711737	70
45	Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Πευκάκ.	6 135	10	5.665	—
46	» » » » Φιλοπάππου	9.671	95	8.?83	40
47	» » » » Ραγκαβᾶ	13.046	45	10.633	35
48	» » » Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν	67.908	—	57.776	—
49	» » » » Ἰλισσοῦ	11 986	35	10 484	90
50	» » » Παύλου	41.560	60	36 690	70
51	» » » Πολυκάρπου	4.573	—	2.568	
52	» » » Σπυρίδωνος Σταδίου	18.401	40	16.375	20
53	» » » Στυλιανοῦ Ἄρεως	5.273	45	4 837	90
54	» » » Ρόμβης	8.803		7.787	—
55	» » Ταξιαρχῶν Πολυγώνου	40 966	50	31.655	—
56	» » » » Π. Ἀγορᾶς	7.038		6.775	-
57	» » Ἁγ. Τριάδος Κεραμεικοῦ	9.869	—	8.095	—
58	» » Φιλίππου Βλασσαροῦ	13 060	70	12.705	—
59	» » » Φωτεινῆς	13.865	—	11.521	—
60	» » Καπνικαρέας	11.286	—	10.991	—
61	» » Γεν. Χριστοῦ Χριστοκοπ.	4.485	—	3.410	50
62	» » Ἁγ. Ἀρτεμίου Γούβας	9.021	70	9.376	60
63	» » » Ἰωάννου Θεολόγου	1.194	—	1.194	-
64	» » Μετ. Σωτῆρος Κηφισσίας	13.448	—	9.924	65
65	» » » » Συγγροῦ	17 989	40	16.740	-
66	» » » Νικολάου Κ. Πατησίων	8.865	30	7.517	20
		1 191756	80	1003.344	10
	ΠΕΙΡΑΙΩΣ				
67	Ἱερ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος	73 499	40	63.153	—
68	» » » Βασιλείου	57.785	20	49.429	95
69	» » » Διονυσίου	25.913	—	25.149	80
70	» » » Δημητρίου Ξυλοκερ.	16 200	90	16.541	90
7	» » » Ἐλευθερίου	23.278	-	23 712	—
72	» » » Εὐαγγελιστρίας	71.347	40	60.378	15
73	» » » Προφήτου Ἠλιοῦ	84.914	30	77.702	-
74	» » » Κων)νου	63.886	75	61.068	75
75	» » » Μεταμ. Σωτῆρος	29.984	-	28.480	
76	» » Ἁγ. Νικολάου	76.317	30	70.936	50
77	» » » Σοφίας	33.210	90	27.976	60
78	» » » Σπυρίδωνος	03483	10	94.234	30
79	» » » Ἰωάννου Ρέντη	11.345	75	9.213	80
80	» » Εἰσ. Θεοτόκου Σαλαμῖνος	3.257	10	2.486	—
		1866180	40	1.613806	95
	ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ	543.402	70	359.856	90
	Σύνολον Γενικὸν	2409583	10	1 973663	85

Ὁ Λογιστὴς
Τ. Λεοντόπουλος

Ὁ Πρόεδρος
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Ταμίας
Α. Γιαλούρης